

Évforduló ünnepe

2019. április 25.

Mária:

Akkor eljött számunkra ez a várva várt ünnepi nap, ami már az örömet hozta el számunkra, hisz már túl vagyunk Jó Jézus Krisztus Urunk feltámadásán húsvét nyolcadában, amikor még bennünk él a hajnal fényének ragyogása, az áldása, amellyel megajándékozott bennünket, hogy a Szent Sebeinek fényének sugara áradjon reánk, és a szeretet töltse be szívünket, és az vezessen a mindennapi élet-útpályánkon.

Így számunkra ma meg eljött ez az örömnép, amikor '93. április 25-én, Bátmonostoron, fél hat után tíz perccel Jó Jézus Krisztus Urunk megjelent számomra, és azóta az évforduló ünnepén valóban ünnep van számunkra jelen, hisz azt szoktuk mondani: „Nekünk ez a búcsúnk, ennek a Közösségnek a templomi búcsúja, a jelenléte és öröme, hogy egyek vagyunk az Ő szeretetében és az Ő örömeiben.”

És ennek reményében a meghívásban ma is együtt megyünk Jó Jézus Krisztus Urunk elé.

Hogy miben fog részesíteni bennünket, azt előre senki sem tudja, hogy hogyan és miképpen kapjuk meg az örömünket, de mindenki legyen nyitott szívvel, szeretettel felkészülve, hogy érezzük az Ő szeretetét, az Ő jelenlétét és az Ő kegyelmét.

És ennek reményében a mai napon is elindulunk együtt ezen a meghívott úton.

És most várom majd atyától a papi áldásomat, hogy áldással induljunk közösen, együtt.

Az atya:

Az Úr legyen veletek.

Jelen lévő testvérek:

És a te lelkeddel.

Az atya:

Áldjon meg benneteket a Mindenható Isten.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek. Ámen.

Jelen lévő testvérek:

Ámen.

Mária:

Nagyon szépen köszönöm!

Köszönöm, hogy itt vagy, atya, és jöjj velünk, érezd te is az Úr Jézus szeretetét.

Jelen lévő testvérek:

Veled vagyunk!

Mária:

Ma örömben megyünk.

Eljött számunkra ez az örömnep az évfordulóban, húsvét nyolcadában, amikor még bennünk él Jó Jézus Krisztus Urunk szeretete és kegyelme a húsvét hajnalának Feltámadásában, amelyben részesített bennünket, megerősített, és újra azt kérte tőlünk, hogy kövessük Őt, maradjunk meg testvéreinek, és éljen bennünk az a csodálatos szeretete, amelyet a Sebeiből árasztotta felénk és reánk, hogy megerősödjünk, és így haladjunk minden nap az életútpályánkon.

Ugye, tudjuk, vannak nehézségek, vannak fájdalmak, vannak megpróbáltatások, de ezeket mind könnyebben tudjuk elfogadni, ha szívünkben él Jó Jézus Krisztus Urunk, ha szívünket megnyissuk az Ő szeretetéhez és az Ő kegyelméhez, ha szívünket kialakítjuk tabernákulummá, és befogadjuk Őt, hogy eggyé válhasson velünk a mindennapjainkban. Mert már nincs olyan fájdalom, bánat, amelyet Ő meg nem hallgat, és segítséget nyújt a számunkra. Csak nekünk türelmeseknek, a szeretetben, kell lennünk, és nyitott szívvel, és várni az Ő kegyelmét, ajándékát, örömét, amelyet felénk áraszt, amivel megerősít, és akkor örömmel, boldogan és szeretettel járjuk életünk útját a meghívásban, a küldetésben és a követésünkben.

Ennek reményében ma köszöntjük Jó Jézus Krisztus Urunkat, kérjük számunkra azt a kegyelmet, hogy a mai nap is megnyissuk szívünket, lelkünket, és várjuk az Ő szeretetét és az Őkegyelmét.

Uram, Jézusom! Ilyenkor mindig azt mondom, mondjam el a testvérek felé, hogy nem kimondottan csak a látásnak és a hallásnak élünk és jelen (...), valójában mit látok, és mit hallok, hanem néha azt mondja, mondd el testvéreimnek, mellette nyissuk meg szívünket, szívünk nyitottságával készülünk fel az Ő szeretetéhez és az Ő kegyelméhez, amellyel megajándékoz bennünket e jelen szeretetével.

Ennek reményében most köszöntjük először Jó Jézus Krisztus Urunkat, s utána, ahogy szoktunk mindig menni, a meghívott úton, a fájdalom-szenvedés Golgotáján, az „*Indulj az úton*”, mert akkor azt énekeljük – Gyuri testvérünk segít számunkra, hisz most jelen van közöttünk, és erősítsen bennünket.

De a mai nap egy kicsit, a nagy örömünkben és a nagy lelkesedésünkben elfelejtettük köszönteni Gyuri testvéreinket. Most még, mielőtt elindulok, majd ide állnak az oltárhoz, és előbb őket köszöntjük a névünnepükben, hogy érezzék a testvérek szeretetét és örömét, hisz máskor mindig a szentmise végén szoktuk, de valahogy most annyira be voltunk töltekezve ezzel a kegyelmi örömmel, ezzel

a csodával, amiben mi most a szentmise alatt is részesülhettünk, hogy bocsánatot kérek a két Gyuri testvéremtől.

De most jöjjetek az oltár elé, és fogadjátok szívünk szeretetének legnagyobb ajándékát, a köszöntésünket.

Áldjon meg téged az Úr!
Áldjon meg téged az Úr!
Áldjon és őrizzen meg tégedet!

Legyen a béke teveled!
Legyen a béke teveled!
Legyen a béke teveled!
Legyen a béke, béke, béke teveled!

Hevenu shalom aleichem,
Hevenu shalom aleichem,
Hevenu shalom aleichem,
Hevenu shalom, shalom, shalom aleichem.¹

Mária:

Isten éltesen benneteket!
Továbbra is a szolgálatban maradjatok. Jó?

Gyuri testvérek:

Igen.

Mária:

Akkor most köszöntjük, ahogy mondtam, Jó Jézus Krisztus Urunkat.

„Uram, Jézus, köszöntünk most Téged...”²

Felkészülve, köszöntve Jó Jézus Krisztus Urunkat, akkor eljött számunkra az ünnep a meghívásában, hogy közösen elinduljunk Jó Jézus Krisztus Urunkhoz a sátorba, hisz tudjuk, a szegényes sátor, amelyet '93 novemberében elkészítettünk, hisz az volt akkor a helyünk, hisz máshol nem imádkozhattunk, csak ezen a helyen, és itt volt Jó Jézus Krisztus Urunk tanítása számunkra. Majd, mikor felépült a kápolnánk, akkor sokan azt hitték, hogy a sátort most már el lehet bontani, és megmaradunk ezen a szép helyen. De Jó Jézus Krisztus Urunk azt mondta: Soha nem szabad elfelejteni, hol kezdtük, és honnan jöttünk. A sátor csak maradjon meg, hisz a jelenés a golgotai jelenlétében, a tanításában, az évforduló ünnepében, ez még mindig ott van jelen, ott vár bennünket ölelésre tárt Karjaival, hogy így induljunk el együtt, közösen ezen a meghívott úton, hogy Ő átölelhessen, fényének sugarával átölelve felmelegítsen, megerősítsen, hogy ismét készen állhassunk, hogy Vele együtt haladva a mindennapi életben, hogy

---

¹ Mária kérésére a jelen lévő testvérek énekkel köszöntik a Gyuri nevű testvéreket.

² Mária elkezdte az éneket, a jelen lévő testvérek elénekelik („Sükösdí énekek éneke”, 15. ének).

hú testvéreiként elfogadhassuk mindazt, amit vár tőlünk nyitott szívvel, szeretettel és örömmel.

„*Indulj az úton...*”³

Mária:

Akkor örömmel és szeretettel, hisz most legutoljára a nagypénteken voltunk itt jelen a fájdalom, szenvedés átélésének pillanatában, ami délután három órakor volt, majdan már az örömet megkezdjük hajnalban négy órakor, amikor Jó Jézus Krisztus Urunk, még sötét van, és a Feltámadás örömnepét ültük, hisz tudjuk, ahogy atya is mondotta a szentmise keretében, a szentbeszédében, hogy Mária Magdolna a hét első napján, még mikor sötét volt, kiment a Sírhoz. Mi ezen a helyen pont ezt a tanítást kaptuk e hajnal ünnepében, és amikor meglátta, ugye, hogy a követ elhengerítették, elmozdították, félelem jelent meg először szívében, lelkében, de azért vett magán bátorságot, és oda ment a Sírhoz. Nem ment be, csak benézett, és látta az ott hagyott lepleket. Akkor sietve elindult, és megvitte a hírt Simon Péternek és annak a tanítványnak, akit szeretett.

És így az örömünk elkezdődött a hét első napjának hajnalában, hisz ez után történt a csodálatos szentmise átélése, hisz tudjuk, a legnagyobb ajándék és kegyelem a szentmise, amelyben részesülhetünk, és külön mindig köszönet azoknak a pásztor testvéreinknek, hisz Jó Jézus Krisztus Urunk általam mindig pásztor testvérnek szólítja a papjainkat, hogy köszönetet és hálát mondjunk a pásztorainknak, akik ezt a dicsőséges szentmise-áldozatot bemutathassák elsőként Mennyei Atya dicsőségére és a lelkünk üdvére, akik részesülhetünk e kegyelemben, és különösképpen, mikor magunkhoz vehessük ezt a csodálatos Testet és Szent Vért, hisz tudjuk, nagy küzdelmek árán töretett és adatott érettünk, és ontatott ki érettünk, hogy a mi megváltásunk kegyelme megtörténhessen, és a meghívás küldetésében tudjunk haladni a mindennapi élet-útpályánkon.

Ennek reményében most a mai nap szintén egy öröm a kegyelem jelenlétében, hisz évfordulót ünnepelünk, mert azt mondotta Józsi testvérünk⁴, ugye, hogy huszonhat éve van jelen.

De az ünneplésben még csak ez huszonnegyedik év számunkra, hisz az első évet elfelejtették a testvérek, egyedül jelentem meg. Én éreztem, hogy ki kell jönnöm, de nem tudtam, miért. A hívás megvolt, én sem készültem fel ünneplőben, csak úgy, ahogy otthon dolgoztam. Hétfői nap volt. Kijöttem, itt letérdeltem, imádkoztam. Csak egyszer páromnak feltűnt, hogy mit tudok csinálni már ennyi ideig a sátorban már megint? Kinéz, és azt látja, nyugodtan fekszek, és csak beszélek egyedül, magamban. Akkor hallgatta. „Hú – azt mondja –, hívnom kell valakiket!”

Akkor kezdtetek telefonálgatni, ő is mezítláb, itt van rajta a videón, ahogy futkos körülöttem, mire már megjöttek pár testvérek, hisz nem sokan voltunk. S akkor mindenki azt mondta, miért nem szóltam?

---

³ Mária elkezd az éneket, és a jelen lévő testvérek bekapcsolódva elénekelik azt, közben Mária vezetésével átmennek a sátorba.

⁴ ti. Lovró József bátyatestvér

Hát, ha én nem kaptam meg, hogy hívjalak benneteket, akkor hogy szóljak?
Én is aznap kaptam meg a hívást, hogy jöjjenek. De azt mondta, Ő megadta más testvérnek is. De nem éreztük akkor még talán, hogy jönni kell.

Ezért mondom, hogy a huszonhat év, és ahogy mondjuk, hogy egy évet számolunk mindig az évfordulóba, ezért, mivel az elsőt levesszük az évfordulóban, akkor nem huszonhatodik évet ülünk csak, hanem a huszonötöt, a Golgotában pedig a huszonnégyet, amelynek jelenlétében vagyunk a meghívásunk küldetésében.

És így most elindulunk ma ezen a szép úton. Hogy Jó Jézus Krisztus Urunk mit fog nekünk nyújtani, miben lesz részünk, azt előre én sem tudom. De legyen nyitott a szívetek, a lelketek. Készüljétek fel az Ő szeretetének kegyelmére, amit a mai napon ajándékol ad számunkra.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Most azzal az énekkel kezdünk, ami ezen a napon olyan hét óra elteltével, hét óra után történt meg, jobban mondva, inkább így mondom: mikor már haza értetek Bátmonostorról, és örömmel mondtátok, hogy mi történt a Marival, és akkor ez az ének hangzott el elsőként ajkatokon. De azt nem tudtátok elmondani, hogy miért, és miért kell ezt mondani, miért kell ezt énekelni.

Mária:

Így most már érzitek a meghíváshoz, hogy valójában miért kérte Jó Jézus Krisztus Urunk ezt az éneket.

„Vezetsz, Uram, vezetsz...”⁵

Így beszélnek körülöttem a jelenlévők:

– Mi történhetett ezzel az asszonnyal, aki így elesett, és nem bírják fölrázni, és nyugodtan fekszik?

Megjelent a fény.

Jaj, jön felém! Félek tőle!

Most egy kicsit visszament. A fény átváltozott a szivárvány színeibe, és megjelent a gömb, és ahogy jön felém, jelen van a száj, amely mozog, és beszél:

– Ne félj, megszabadultál most e jelen bűneidről, és meggyógyultál.

De ki mondja ezt, nem tudom.

De ez a gömb eltávozott, még csak a fényt látom. És már a fény is elment.

Olyan jól érzem itt magam! Messziről hallom a hangokat:

– Keljél föl! Itt hagynak. Keljél föl, elmegy a busz! Keljél föl! Már mérgesek rád, mindenki elment, csak ez a busz van még itt.

Hallom messziről a hangokat, de én olyan jól érzem magam. Hallom a fiam sírását, aki szintén így szól:

– Anyu, kelj föl! Itt hagynak bennünket. Gyere már! Anyu, kelj föl! – és sír.

– De nem bírok fölkelni még. Kicsit még várjatok.

---

⁵ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket.

Ismét szólnak. Majdan felülök, és páran vannak jelen körülöttem, és mindjárt így szólnak:

– Mi történt veled? Láttál valamit? Kivel beszéltél? – jöttek felém a hangok. De csak néztem rájuk, és nem tudtam, hogy mit kell mondanom.

Megint megkérdezték:

– Mondd már! Mondd már, mi történt veled?

– Nem tudom elmondani, nem tudom megmondani, valami nagyon jó. Először féltem tőle, de utána nagyon jó.

Harmadszor is megkérdezték. Ez után elmondom:

– Először csak fényt láttam, jött felém, majd megjelent a szivárvány színei, ami csodálatosan ragyogott. Az után jelen lett egy gömb, s abban egy száj, amely hozzám szólt. De hogy ki szólt, azt ne kérdezzétek, azt nem tudom.

Mikor elmondottam, hogy mit mondott, ekkor ismét jöttek a buszról:

– Ha most azonnal nem jöttök fel a buszra, itt hagyunk benneteket!

Felálltunk, és elindultunk. Mikor fölmentem a buszra, páran az örömeiket fejezték ki felém, a többiek pedig méltatlankodtak, hogy miért kellett nekem ennyi ideig ott maradni.

Hát, ha nem is tudtam elmondani, hogy mi történt velem!

Haza érünk gyermekeimmel és a szülőkkel. Férjem nem volt velünk, erre édesanyja mondja számára, hogy mi történt a Marival. Ő csak néz, néz, és nem érti. Majd elmondom én is, hogy mi történt velem. Majdan rám nézett:

– Miért pont te?

Ismét sírásban törtem ki:

– Én nem akartam. Én nem kértem. Nem tudom, miért történt velem. De nagyon jó volt, szép volt.

Pár nap elteltével, nem történik semmi, állandóan kérdezzétek a családtagok, az akkori szomszédok:

– Nem láttál semmit? Nem hallottál semmit?

– Nem. Nem láttam, nem hallottam.

És nem értették.

Majdan, negyedik napra, imádkozva, énekelve, ismét eldőltem itthol⁶, ismét csak a fényt láttam, a szivárványszíneket, a gömböt és a száját. S ekkor ezt mondta:

– Nincs szeretet a Földön az emberi szívekben.

Ezt kell elmondanom, hogy megnyíljunk a szeretet felé.

Majdan, mikor ismét eltávozott a gömb és a fény, elmondottam:

– Ismét csak a száját láttam, aki hozzám szólt, és azt mondta, mondjam el, nyissuk meg szívünket a szeretet felé, mert nincs szeretet itt a Földön az emberi szívekben. De hogy miért mondta ezt, nem tudom.

Többen rám néztek, s nem értették e szavakat.

Majd ismét eltelik több nap, és nem látok semmit, nem hallok semmit, de minden nap megjelennek, és kérdezik.

---

⁶ Mária így ejti ki ezt a szót.

Nem vagyunk itthol, megint elmentünk imára, énekre és gyógyításért, hogy gyógyuljunk.

Majdan ismét a földön maradtam, de akkor már többen és többen szinte tudatosan figyeltek, hogy mellettem lehessenek, leültek, térdre ereszkedtek, és úgy figyelték, hogy most mi történik. Ismét megjelent a fény, a gömb a szivárvány színeivel és a száj, amely ismét szólt hozzám:

– Nagy a türelmetlenség, nincs béke e Földön. Az emberi szívekben jelen van a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság, a féltékenység.

Meglepődtem ezeken a szavakon, de ekkor ismételt az azt mondotta ez a száj felém:

– Ha kérdezik, hogy mit láttál és mit hallottál, mondd el feléjük.

Ismételt, mikor felültem, elmondottam számukra:

– Nem tudom, ki szól hozzám még mindig, mert nem látom, csak azt kérte, hogy mondjam el számotokra, hogy nincs béke az emberi szívekben, jelen van a gyűlölet, az irigység, a kapzsiság és a féltékenység. És ezt fogadjuk el, hogy szembesülve vele, és majd nyitott szívvel változtatunk, de hogy mit, hogyan, azt nem tudom. Csak ennyit mondott. Ezt tudom elmondani.

Akkor már egyre jobban és jobban elterjedt, hogy mi történt a Takácsék menyével, hisz a faluban így neveztek. Sok kíváncsi jött, van, aki azt mondta, hogy „én gyógyulni akarok”, s van azért, hogy „én is halljam, mit mond”, de nem tudtam nagyon mit mondani, csak azokat, amiket elmondtak nekem, és amit át kellett adnom.

És már több mint egy hónap eltelt, és még mindig nem tudom, ki szól hozzám. Ekkor azt mondták részemre:

– Jó lesz, ha vigyázol, mert lehet, hogy a gonosz szól hozzád. Mi meg itt ülünk és várjuk, hogy mit mondasz.

Akkor elszomorodtam. És akkor kezembe adtak egy rózsafüzért, kis üvegben szenteltvizet – de előtte megszenteltek, hogy ha a gonosz velem van, akkor távozzon el, hagyja el az én testemet –, majdan ez legyen nálam, és figyeljek, hogy ki szól hozzám. Én elfogadtam, de akkor félretettem.

Ismét megjelent a fény, a gömb a szivárvány színeivel, és a száj, és ekkor bátorságot vettem, és megkérdeztem:

– Ki szól hozzám? Azt mondták, kérdezzem meg. Nem magamtól kérdezem, csak így szóltak, hogy kérdezzem, ki szól hozzám.

És félelem jelent meg rajtam és bennem, és a sírás erőt vett rajtam.

És elmegy a fény.

Mit mondhattam, hogy elmegy a fény?!

De ismét oda néztem, és távolról jön a fény felém, és valaki vagy valami mozog a fényben, és egészen ide jött, és mint, aki kilép a fényből, és:

– Bocsánatot kérek! Bocsánatot kérek!

Olyan félve merek felnézni, hisz ez az Úr Jézus!

És szólt, hogy ne féljek.

– Én szóltam hozzád – mondja számomra. De nem mertem Rá nézni.

Majd szólt, hogy emeljem fel a fejem, és nézzek fel Rá. S azt mondotta, kiválasztott, mert szüksége van rám. És majd szól felém, hogy adjam át, akik meghallgatnak.

De nem tudtam, hogy ez mit jelent.

Megköszöntem, és bocsánatot kértem.

S ekkor ez a félelem eltávozott, már nincs bennem. És ismét már csak a fényt látom, és benne, ahogy mondtam, mint egy alak, amely mozog, és távolodik, és elment.

Örömmel mondom el:

– Az Úr Jézus szól hozzám! Ő volt, aki eddig is beszélt nekem!

Van, aki örül e szavaknak, és van, aki meglepődve nézett reám, és nem értették, hogy:

– Pont te?! Miért te?!

Megint sírok:

– Hisz nem én akartam. Nem tudom, miért, de azt mondta, szüksége van rám.

Nagyon nehéz beszélni róla.

Megint eltelik több nap, amikor ismét megjelent, és már csak a fény, és a fényben megint valakit látok, hogy mozog, de még nem vagyok benne biztos, hogy ki az. Majd, mikor egész közel van, kilép a fényből, és ez ismételtén az Úr Jézus.

Meghajolva köszönök Előtte, s azt mondja, ne féljek, tanítani fog, és amit Ő ad nekem, azt átadom az emberek felé, akik meghallgatnak.

Majdan ezt a tanítást adta:

– Ugye, az utolsó, amelyet adtam, hogy nincs béke, nincs szeretet, nincs megbocsájtás; gyűlölet, irigység, kapzsiság, féltékenység.

S ekkor azt mondotta.

Jézus Krisztus Urunk:

Jelen van a tanítás, amikor Én tanítom tanítványaimat és a nép sokaságát, és ekkor megjelenik ott egy ifjú, aki megkérdezi, hogy:

– Mit tegyek, hogy elnyerjem az üdvösséget?

Elmondottam számára, hogyan kell élnie, hogy meg kell bocsájtania felebarátainak, testvéreinek, szeretetben kell élni, érezni a kegyelmet, érezni, hogy hogyan és miképpen cselekedjünk, Isten parancsait megtartani, és a szerint élni. Ő ekkor így szólt:

– Ezeket ifjúkorom óta megtartom, de még mit tegyek?

Ekkor azt mondtam neki:

– Menj, add el mindenedet, és oszd szét a szegények között.

Ekkor lehajtotta fejét, és eltávozott, hisz gazdag ember volt, és ezt már nem tudta megtenni. Már nincs benne a szeretet békéje a kegyelemben a cselekedetekhez.

S ekkor így szóltam tanítványaimhoz és a nép sokaságához:

– Íme, nézzétek, könnyebb lesz a tevének átmenni a tú fokán, mint ennek a gazdag embernek...

De ekkor még a tanítványok és a nép sokasága nem értette, hogy ez a tanítás valójában mit ad számunkra.

Mária:

Ezeket a tanításokat, ahogy megkaptam, ismét átadtam mindazoknak, akik várták, hogy ma mit fogok mondani. Ők is meglepődve néztek reám:

– Miért kell most ezt elmondanod?

– Nem tudom, de ezt kaptam, s ezt adom át nektek.

Ők is meglepődtek, lehet, hogy többen önmagunkra ismertünk, nem tudom. De valamiért ennek a tanításnak meg kellett jelenni, és át kellett adnom.

De ekkor még az imákat imádkoztuk, énekeltük, örültünk.

Jézus Krisztus Urunk:

Hisz már egy kis oltárt is készíttetek itt az udvarban. S akkor jöttek az emberek. De akkor nem azért jöttetek, hogy az ima legyen az első a szívetekben, a célpontban, nem az ének az örömeiben, hanem azért: „Hát jövünk beállni.” Hisz akkor mindig ezt mondtátok: „Hát, ha nem lesznek sokan, akkor talán kétszer is beállok. Jó az, mikor úgy érzem, hogy valami végbemegy rajtam és bennem.”

De jelen van a kis oltárka, és megpróbálunk imádkozni, énekelni. És ekkor Mária, a kiválasztott, nem tudott nagyon szólni felétek, hozzátok, ő csak mindig szinte megbújt köztetek, majd, ha érzi szívében az indítást, hogy el kell indulnia, hogy imádkozzon azokra, akik várták a segítő csodajeleket. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok először megadtam számotokra ezt a csodálatos kegyelmet, hisz tudom, hogy ha olyannal találkoztok, és olyant tapasztaltok meg, és érzitek a melegség fényét, akkor megjelentek. S ekkor egyre többen és többen jöttetek, szinte azt mondtátok, „kicsi lett az udvar számunkra”. Hisz akkor még semmi nem volt jelen, később és most, a jelenben a kis templomotok, hanem örültetek a szabad ég alatt az udvarban. És mivel kiválasztott Mária testvéretek ekkor még nem szólt felétek, mindig csak azt adta át, amit adtam neki, és amivel szólt felétek és hozzátok, a többit szinte el akarta volna rejteni, hogy „nem is kell talán róla beszélnem”.

Volt, aki eljött, ugye, e helyre, és azt mondta a többieknek:

– Jó, itt vagyok, látom ezt a sok embert, de kihez jöttünk?

S akkor mondják, hogy:

– Hát ott van, ő az, az a Marika, neki jelent meg az Úr Jézus, de ő még nem beszél, ő inkább elbújik. Csak akkor jön, ha nagyon muszáj neki imádkozni.

Nem értették.

S ekkor már nemcsak a falubeliek jelentek meg, más helységekből is érkeztek. S ekkor azt mondtotta, ugye, számotokra az egyik testvéretek:

– Ne félj, Marikám! Nekem az Isten adott szókinccset, én majd beszélek helyetted, csak mondd el, mit kell.

Akkor most is gyere, és mondd el, mit kellett mondanod.
De úgy állj, ahogy akkor álltál!

Takács Zoltán, Mária férje:

Akkor ide kell, hogy elébe állj.

Sipos Józsefné Loncika:

Igen, hogy takarjam a drágámat.
Nem akarok ide állni.

Takács Zoltán:

De úgy kell. Így volt, így volt.

Sipos Józsefné Loncika:

Hát olyan csodálatos, hogy nem is tudom, hogy könnyek nélkül el tudom-e ezt mondani, pedig már számtalanszor, minden évben ezt meg kell ismételnem.

Ugye, a Jó Isten engem nagyon jó szókinccsel áldott meg, meg hála Istennek, hogy olyan családban nőttem fel, ahol az Isten-szeretetet nagyon nagy volt, és úgy neveltek engem.

És azt mondtam drága Marikának: „Csak nekem mondd meg, Marika, hogy mit kell mondani, én, ne félj, lefordítom, úgy elmondom a drága testvéreimnek.”

És olyan csodálatosan jöttek az emberek, buszokkal, és ez a drága lélek így elbújt a hátam mögé, hát nem tudták, hogy most tulajdonképpen a Loncihoz jöttünk, vagy ki van ott, hát ki ez, aki ezt a csodát kapja?

És akkor, ugye, egyre többen jöttek, és végre fölfigyeltek rá, hogy hát ő az a szerény, kis aranyos asszonyka, aki ezt a nagy kegyelmet megkapta.

Rendkívüli, nagy dolog volt az, mikor, ugye, meg kellett vívni az emberekkel – én utazásokat szerveztem –, és akkor elmondták, hogy: „Á, van egy bolond asszony, ottan össze-vissza hablatyol mindent.” Elvesztettem az utasaimat, mert azt mondták, hogy én is hülye vagyok, ha oda járok. Mondtam, teljesen mindegy, nem baj. Én érzem, hogy ott a helyem mellette, és segítenem kell teljes erőmmel a Marikát. Aztán a Jó Isten olyan jó volt, hogy visszaadta az utasaimat nekem, máshonnan jöttek emberek, ide is jöttek a Marikához, és azt mondták, hogy: „Hát, valóban, ha belegondolunk a jelenésekbe, ugye, mindenhol, Lourdes-ban, mindig egy szerény, kis egyszerű, legegyszerűbb embert választottak ki.”

Hát miért ne ezt a porszemet választotta volna ki, aki egy csoda lett nekünk, egy igazgyöngyünk.

És Bátmonostoron, az én falumban, ahol ezt a kegyelmet, atyám, megkapta ő, tudja, milyen csoda volt?

Én azt mondtam: „Uram, miért nem égett itt ki a fű ezen a helyen, ahol akkora energiával feküdt a Mária, hogy azt kimondani nem lehet?” És mikor elment, meleg volt a föld alatta. Ezt elmondhatja az anyósa is, mert ez így volt, hogy ahol feküdt, olyan meleg volt a föld alatta, hogy hihetetlen. És itt a nagy csoda.

Én nem tudom, hogy akarod-e, Uram, még, hogy valamit mondjak, mert énnekem ez minden volt, hogy szolgálhatok itt, és szolgálhatok a mai napig, nyolcvan évesen is itt lehetek köztetek, és ez kimondhatatlan nagy boldogság. És nagyon-nagyon szeretnék még itt lenni, pedig volt az életemnek is egy olyan szakasza, mikor azt mondtam, hogy: „Uram, elég volt. Elég volt.”

És most már rájöttem, hogy dehogy elég!

Amíg a Jó Isten azt nem mondja, hogy: „Gyere!”, addig itt a helyed, Lonci! Így van, Drága Jézusom?

Jézus Krisztus Urunk:

Igen.

Sipos Józsefné Loncika:

Elmehetek?

Jézus Krisztus Urunk:

El.

Igen, mert Mária testvéretek nem tudott beszélni, és ez így ment hónapról hónapra. De közben Én, Jézus Krisztus Uratok tanítottam őt, sokszor éjszaka. Párja álmában felébredt, átment szólni a szülőknek:

– Mari beszél. Biztos tanul.

Ekkor gyorsan át, körbeülték az ágyat, még volt, hogy felhívtak másokat is, hogy jöjjetek. Fel is készülnek rá:

– Na, majd holnap elmondjuk, hogy mi volt az éjszaka.

Erre az a válasz jött számukra:

– De ezt nem kell elmondanotok.

Pedig úgy számolták, hogy hányfélét kapott. Azt mondja az egyik:

– Ötöt. Nagyon megjegyeztem.

Másnap megjelentek, el is mondták, hogy:

– Az éjszaka itt voltunk, mert ide hívtak. Ötféléről tanult a Mari, de most semmit nem tudok elmondani. Igaz, hogy azt mondta az Úr, hogy nem lehet elmondani, de ki is vette úgy a fejünkből, csak azt tudom, hogy öt valami volt. De hogy mi, azt nem tudom.

Majdan az imádkozásban kiválasztott testvéreteknek azt mondtam, hisz tudjátok, akkor még csak három *Szentolvasó* volt, s azt mondtam, az *Örömet* és a *Dicsőséget* imádkozzátok, a *Fájdalmat* még ne. A fájdalomról, majd idővel, megadom számotokra a fájdalom megtapasztalását.

Na, ezen többen megint, megsértődve, elmentek.

– Ez nem lehet igaz hely! Hogy lehet az, hogy valahol a *Fájdalmas rózsafüzért* nem szabad imádkozni? Én, Jézus Krisztus Uratok nem azt mondtam, hogy nem szabad – Én csak azt mondtam: Itt ezen a helyen most az örömben legyetek. Az *Öröm szentolvasóját* és a *Dicsőséges szentolvasót* imádkozzátok.

Sokan és sokan nem értették.

De mellette jelen van a kegyelem a tanításában.

Majdan ismét többen azt mondottátok, hogy:

– Nem biztos, hogy az Úr Jézus beszél velem, hanem a gonosz.

Mária:

Megint felkészítettek, hogy tegyek szenteltvizet a zsebembe, hogy állandóan nálam legyen, tudjak védekezni; legyen nálam a szentolvasó, mert az fog segítséget nyújtani.

Valóban, elfogadtam az ő kéréseiket, és a szerint cselekedtem én is.

Majdan Jó Jézus Krisztus Urunk megjelent, és tanítással, hogy forduljon felém és hozzám, és ahogy így van jelen, meghallgattam, de az után kivettem zsebemből a szenteltvizet és a szentolvasót, majdan a szentolvasót így a kezemben Feléje tartottam, a szenteltvízzel elkezdtem meglocsolni, és azt mondtam, amit mondtak, hogy mondjam, hogy:

– Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében, ha a gonosz vagy, távozz el, hagyj el engem.

De nem ment el, csak nevetett, mosolygott, s az után így szólt:

– Kicsinyhitűek vagytok. Nem éreztétek kegyelmemet? Nem érzitek fényem sugarát?

– Éreztük a melegséget, valóban, de nem tudtuk, hogy ez a Te fényed sugara a melegségben, amely átölelt. Köszönöm! Köszönöm, hogy Te vagy! Köszönöm, hogy nem mentél el.

Öröm így látni e fény szeretetét.

Majd elmondom nekik, hogy:

– Nem ment el ám az Úr Jézus! Megmaradt, pedig meglocsoltam ám szenteltvízzel, ahogy mondtátok! Még oda tettem a rózsafüzért is. S azt mondta, hogy kicsinyhitűek vagyunk, nem éreztük az Ő fényének sugarának melegségét?

Ekkor egy darabig ezt elfogadtátok, de utána megint volt, aki azt mondotta:

– Hát, ha nem úgy mutatkozik be neked, hogy „Én a Názáreti Jézus vagyok”, akkor nem biztos, hogy Ő szól hozzád!

Mondtam, majd legközelebb megkérdezem.

Ekkor elkezdett tanítani, először a nyelvek adományában, és a nyelvek adományában többen többféleképpen örömmel, nevetve köszöntöttétek az Urat, hisz ezt mondottátok: „Az Úrtól kaptuk ezt a kegyelmet, és az Úr felé mondjuk el.”

Jézus Krisztus Urunk:

Most hívom azon testvéreimet, aki ugyan régen volt már köztetek, de most ismét szívében megjelent a hívásom, és most e utolsó napjainak e ünnep sorozatában itt van köztetek. És most próbálja elmondani számotokra ő a nyelvek adományát, amikor még azt mondja, szinte fiatal gyermekként, hisz felnőtté váló

fiatalnak számított, Mária mellett feküdt, és megkapta a nyelvek adományát, és ő is szólt a nyelvek adományában.

Jöjj, testvérem, és szólj most a jelenlévőkhöz, hogyan és miképpen élted át a nyelvek adományának ajándékát?

Majdan voltak mellette mások is, a gyermekekben először, akik örültek, hogy részeseivé válhattak ennek a kegyelemnek és ennek az ajándéknak, hogy ők ezt a nyelvek adományát megkaphatták, és így szólhattak a jelenlévők között. De azt mondták, örömmel, boldogan, mosolyogva:

– Teljesen nem tudom, mit, de ezt kaptam, ezt kellett szinte szüntelen, szüntelen elmondanom az Úr Jézus felé, a fény felé. Mászt nem láttam, csak ezt a kegyelmi ajándékot kaphattam meg az öröm szeretetének átélésében.

Öröm és boldogság járta át ekkor szíveteket a szeretetben, hogy szólhattatok.

De vannak itt több testvérek, akik megkapták e nyelvek adományát a kegyelem szeretetében.

Nem kell félnetek, nem kell szégyenkeznetek, ez egy ajándék volt számotokra, amely elkísér egész életetekben. Lehet, hogy most úgy érzed, hogy „talán nehéz szólnom róla”, de ha ismét becsukjátok szemeiteket, egy kicsit megnyissátok szíveteket, és átadjátok önmagatokat, érzitek annak a csodának a kegyelmét, ajándékát és varázsát, amelyet megtapasztaltatok e szeretet jelében.

Hisz minden ajándék, amelynek részeseivé váltok, számotokra kegyelem, öröm és boldogság. Lehet, hogy megváltoztatja kissé a mindennapi földi életet, de fel kell készülni rá, hogy érezd a szeretet kegyelmét és ajándékát.

És így most várom, testvéreim közül valakit, akkor, aki elmondja e csodának átélését.

A testvér:

De nem tudom, hogy én lennék-e az igazán. Én vagyok?

Jézus Krisztus Urunk:

Mondjad.

A testvér:

Tényleg én lennék?

Az igazság az, hogy én tényleg már nagyon régóta járok ide, és azt beszéltem itt pont valakinek, hogy én nem is emlékszem rá, hogy ez hogy is kezdődött, csak úgy mindig jöttünk, meg mindig itt voltunk. És el kell mondjam őszintén, hogy most vért izzadok, hogy angolul megtanuljak, és színtiszta emlékeim vannak róla: úgy ment, és én ott úgy mondtam, ugyan nem tudom, mit, de úgy mondtam.

Jézus Krisztus Urunk:

(...) ⁷ Hogy mondtad?

---

⁷ Jézus Urunk angolul szólal meg.

A testvér:

Így volt! Tényleg! Tényleg így volt!

És nem tudom. És otthon minden nap tanulom az angolt, hol reggel, hol este, és a barátnőm, Angliában él, és mondom neki, hogy: „Figyelj, én ezt tanulom, de hogy lesz ebből beszéd?” És egyszer elmondtam neki, hogy én egyszer így mondtam, és én úgy mondtam, és csak becsuktam a szemem, és ott mindenki mondta körülöttem, hogy: „Halljátok? Ez mondja. Ez megkapta! Ez angolul beszél.”

És tényleg.

De hát nem tudom, hogy most, ültem ott a stúdióban, és hallgattam, ahogy... És mondják, hogy: „Ki állt az ajtóban?”

Hát én nem tudom, ki állt az ajtóban, itt álltam két perce, tényleg.

És nekem kell jönni? De hát hogy?

Tehát én nem is emlékszem rá, és amúgy tényleg. Tehát napok óta ez foglalkoztat, úgy mondtuk. És tényleg, annyira mondtam ezt az angolt, és most vért izzadok, konkrétan. Egyszerűen ezt az évet esküdtem, hogy kijárok Angliába, hogy megtanuljak angolul.

Becsuktam a szemem, és úgy ment. Tényleg, abszolút, tényleg így volt.

Én nagyon szépen köszönöm tényleg, és hogy minden alkalommal, ha imádkozom, mindig kérem a nyelveken szólás angyalát, hogy segítsen, hogy tényleg megtanuljak angolul, mert annyira imádtam úgy beszélni. De hát, sajnos, most már nem megy, de nagyon igyekszem.

Köszönöm szépen.

Akkor én voltam. Bocsánat, nem tudtam.

Köszönöm.

Jézus Krisztus Urunk:

A nyelvek adománya ajándéka. Akkor itt sokan és sokan voltak jelen, főleg a gyermekekben, akik akkor Mária körül, szinte úgy, mint mikor a bárányok elhelyezkednek a Mester mellett, és örömmel figyelik és fogadják el mindazt, ami jelen van.

És a nyelveken való szólását Mária testvéretek is megkapta. Emlékezzetek, sokáig úgy szólt felétek és hozzátok, és sokszor nem értettétek, miről van szó, majdan, utána, a ti nyelveken lassan, szaggatottan így szólt felétek:

– Kö-szön-te-lek ben-ne-te-ke-t, test-vé-re-im. Én szó-lok hoz-zá-tok, Jó Jé-zus Krisz-tus U-ra-tok Má-ri-a szol-ga ál-tal.

Mire lement a tanítás, addigra azt mondtátok, már az elejét, azt sem tudjuk, hogy mi volt. Ezt így végigvárni, hát, ez valami.

Na, akkor Én, Jézus Krisztus Uratok megtanítottam már Máriát, hogy hogyan és miképpen szóljon hozzátok, s akkor tanítottalak benneteket is, vele együtt. És mikor Mária szolgának azt mondtam Én, Jézus Krisztus Uratok, aki, ugye, feküdt, de most nem fog elfeküdni, csak leül, és tanítottam a nyelvek adománya mellett, hogy szükségem volt rája azért, mert neki még nincs sok

minden a fejében. Én, Jézus Krisztus Uratok fogom tanítani, és ő fog majd szólni felétek és hozzátok a tanítás által.

Na, ugye, *Ház Ura*⁸, hogy történt ez? Mit mondtál akkor, mikor azt mondtam, hogy Én tanítom kiválasztott Mária szolgát, és szólni fog?

Takács János:

Nem tudom, hogy miről van szó. Nem arról, hogy „majd erre befizetek”?

Hát, igen, mert úgy mondta akkor az Úr, hogy a Marika majd meg fog tanulni beszélni folyamatosan többet, mint eddig, és erre mondtam én azt, hogy...

Jézus Krisztus Urunk:

Nem is azt mondtam...

Takács János:

...erre befizetek.

Jézus Krisztus Urunk:

Azt mondtam: Ki fog állni szólni az emberekhez.

Takács János:

Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Meg fogom tanítani.

Takács János:

De az értelme ugyanaz, a lényege.

Bővebben nem tudok róla.

Lovró József:

És akkor azt mondtad, hogy „befizetek”.

Takács Zoltán, Mária férje:

„Arra én befizetek!”

Jézus Krisztus Urunk:

Ezt már elfelejti mondani, amivel megszólta kiválasztott Máriát. S Én, Jézus Krisztus Uratok...

Azért ennek volt folytatása, mikor tanítottam szüntelenül, éjjel és nappal. Sokszor tanúi voltak, és tanúi voltatok a tanulásának, és mikor már kezdett elétek állni, már nem volt jelen az a félelem, már úgy érezte, ha sokat nem is, bár egy

---

⁸ ti. Takács János, Mária apósa

pár gondolatot tud szólni, és ahogy ez a tanulásban mindig jobban és jobban ment, akkor mindketten⁹ azt mondták:

– Uram, elég már! Már ma sokat adtál neki.

Akkor már meg voltak ijedve:

– Hát mindig ennyit fog beszélni?

Előtte meg attól féltek, hogy hogy fog ő kiállni szólni, mikor úgy kell kihúzni, azt mondták, harapófogóval a szavakat.

Igen, Én, Jézus Krisztus Uratok, most a jelenben mondom el a kezdetre a választ, mikor azt mondotta:

– Pont te?! Miért pont te?!

Íme, ennyi év után most már megérted, hogy miért pont ő.

Mert szükség volt, hogy taníthassam, neveljem, vezessem, felkészítsem, és így jelen van számotokra és köztetek.

De ekkor, mikor ezek a tanítások voltak, akkor, ugye, kedves testvérek, nem volt elég a hét három napja, még vasárnap is megjelentetek, úgy igyekeztetek vasárnap mindent elrendezni, hogy „időben ide érjünk, nehogy valamiről lemaradjunk”, emlékezzetek.

Most kérek egy olyan testvért a kezdetből, aki erről beszélne számotokra és nektek, hogyan éltétek meg azt a tanulást, amelynek részeseivé váltatok, és amikor eljöttetek, mert féltetek, hogy nehogy valami kimaradjon.

Íme, várom.

Többen vagytok, akik vasárnapi nap is eljöttetek.

Íme, szóljon valamelyik testvéretek!

Senki nem akar szólni?

Nem mostanról beszélek! A kezdetekről, testvéreim!

Sipos Józsefné Loncika:

Én mondanám, de én már beszéltem, és akkor nem akarom, hogy esetleg valaki el...

Jézus Krisztus Urunk:

De az *Íródeák*¹⁰ is jelen volt, többször! Úgy kell felszólítani? Hát, ha kérlek, akkor ne kérleljétek magatokat! Ez az ünnep erről szól, ha megemlékeztek.

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Uram, Jézusom, bocsáss meg, én nem emlékeztem rá, hogy én is voltam sokat vasárnap, de biztos így van. Most próbálok visszagondolni, hogy hogy volt, hát, persze, Gyurival jöttünk. Sőt, a Pisti és a Julika is. És valóban, alig vártuk, hogy valami tanítást halljunk, mert olyan rettenetes nagy öröm és boldogság vett itt körül bennünket, hogy teljes egészében megváltoztatott mindent bennünk.

---

⁹ ti. Mária anyósa és apósa

¹⁰ ti. Kádár Györgyné Anna

Tehát csak hála és köszönet, hogy itt lehettünk. De ne haragudj, Uram, idézni nem tudom, hogy mit hallottunk. Sajnálom.

Jézus Krisztus Urunk:

(...)¹¹

Hogy neveltetek rajta!

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Nagyon neveltünk.

Jézus Krisztus Urunk:

Derültetek.

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Igen. Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Jó, hogy nem gurultatok le a helyetektől.

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Tényleg.

Jézus Krisztus Urunk:

Ugye, milyen csodálatos visszaemlékezni?

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Igen, valóban.

Jézus Krisztus Urunk:

Csak egy kicsit kell megnyitni szíveteket, és már jelen vagytok a múltban.

Ti is átmehettek a múltba, hisz az ünnep a megemlékezésében mindig erről szól, hogy vagyunk itt most a jelenben, hogy látjuk egymást. És jelen van számunkra a kezdet, a múlt, amelyet átéltünk, amelyet megtapasztaltunk, amelynek részeseivé válhattunk, mert éreztük a kegyelem ajándékát, örömét és szeretetét.

Majdan eljött számotokra a múlt első évének az az időszaka, amikor egyre többen és többen voltatok jelen, és készültetek az első nagy búcsútokra, hogy elzarándokoltok: „Egész éjjel majd imádkozunk, és virrasztunk, hisz hozzák az Édesanyát a körútban, és mi is részt veszünk.”

S Én, Jézus Krisztus Uratok ekkor felkészítettelek benneteket, hogy kiválasztott Mária testvérem számára megadom a találkozást szüleivel.

Emlékeztek?

Több testvér is:

Igen. Igen.

---

¹¹ Jézus Urunk nyelveken szólal meg.

Jézus Krisztus Urunk:

Hányan és hányan jöttetek, hogy megtapasztalhattátok, és éreztétek a kegyelmet.

De sokan voltak köztetek, akiket a kíváncsiság vezetett, hogy valójában Én, Jézus Krisztus Uratok nem mondom kiválasztott Mária testvéremre azokat a jelzőket, amellyel illették. Ezért várakoztatok. De már hajnalodik, már világosodik, és nem történt semmi, hisz nem tudtam számotokra megadni ezt a kegyelmet, mert akik akkor jelen voltatok, és ma is jelen vagy, szintén elmondhatod, hogy milyen nyüzsgés volt körülöttetek, hogy szinte nem lehetett figyelni egymásra, nem lehetett átélni az imának jelenlétét, kegyelmét, ajándékát, mert sokan és sokan, akik hallották, hogy megjelent ez a sükösdí asszony, mert, ugye, így beszéltetek róla, akkor megálltak, és figyeltek, hogy valójában most mit láttok, mit hallanak, és kik vannak jelen. És ekkor Én, Jézus Krisztus Uratok nem adtam meg ezt a csodát a várakozásban számotokra.

Máriával együtt többen elszomorkodtatok: „De hát megígérte, akkor miért nem kaptuk meg? Miért nem részesülhettem belőle? Mi történt?”

A könnyek ismét megjelentek a szemekben, a fohászok még hangosabbak lettek, „hogya kiengeszteljük Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívét e felajánlás meghallgatásában”.

Majdan egy olyan napon adtam meg, amikor többen voltatok jelen itt kint, az udvaron, és hallgattátok. Elsőként szólottam felétek és hozzátok, majdan többen és többen ekkor így szóltatok:

– Szélcsendes idő van, de mintha szellő járna át, szinte megmozdult pár levél, olyan, mintha valaki itt elment volna mellettem.

Keresitek, de nem láttok semmit.

Majdan halljátok:

– Anyi! (...) Api! (...)¹²

Mária:

Köszönöm! Köszönöm! Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy megadtad ezt a csodát! Köszönöm, hogy láthattam szüleimet!

De még mindig jelen a fény. Nem látom, mi van a fényben.

Valaki jön.

– Lacika, te vagy? Téged látok? Milyen szép vagy! És ez a fény, ahogy átölel! Kezedben látom a tükröt.

És eltávozott a fény.

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy megadtad szüleimet, és láthattam e gyermeket, aki olyan szép!

Jézus Krisztus Urunk:

Ennek a megtapasztalásával többen és többen megértettétek, hogyan van jelen a kegyelem az ajándékában.

---

¹² Mária rác nyelven beszél, hosszasan perceként keresztül.

Mária:

Édesanyám csak azt kérte, legyünk jó gyermekei a testvérekben, és szeressük egymást. Adjam át testvéreimnek.

Köszönöm e csodát, e ajándékot, hogy részesévé váltam.

Jézus Krisztus Urunk:

Ekkor már kiválasztott Mária testvér tudott szólni felétek, hozzátok, jelen van számotokra a tanítás (...), de ma részesülhessünk még a gyógyító kegyelemben, amelyet ti csak beállásnak neveztetek, ahogy az elején mondtam.

Ma ismét majd kérem, hogy lesznek jelen lévő testvéreim, akik részesülhetnek egyenként a gyógyító kegyelem megtapasztalásában, majdan árasztom minden jelen lévő testvérem számára a gyógyító kegyelmet, és mielőtt még e kegyelemhez érünk, kérlek, nyissátok meg szíveteket, lelketeket, készüljete fel a befogadó ajándékhoz, amely majd átjárhat benneteket.

Majdan, a testvérek akkor mindig így jöttek, hogy: „Hát eljövünk beállni, ha kell, kétszer is, hogy érezzük a kegyelmet és a szeretetet.” És ekkor jöttetek, öröm és boldogság járt át benneteket, és vártátok, hogy részeseivé váljatok.

Azért ma kérek egy családtagot, aki ide áll, és hívok egy testvért, hogy részesülhessen e ajándékában.

Most te ülsz ide hátra. Jöjj, testvérem, Velem, nem kell félned.

Egy családtag itt van, állj melléje.

Két bátyatestvért kérek, azért álljatok mögéjük, nehogy megüssék magukat, ha netán eldőlnek, mert akkor azt mondtátok, hogy „eldőlnek” a beállás részében.

Majdan kiválasztott Mária testvéretek, ugye, ilyen hosszú sorokban álltatok itt kint az udvaron, és ő becsukott szemmel ment köztetek, nem tudta, hogy ki felett és kire imádkozik, hogy részesülhessen a kegyelem szeretetében. Ezért most azt kértem tőletek, ugye, nyissátok meg szíveteket, lelketeket, majdan készüljete a kegyelemre, amely felétek árad, és betölti szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok.

Én, Jézus Krisztus Urad átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándék-áldást...

Mária:

...amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt feléd, mert te Jézus Krisztus testvére vagy, és Szent Sebeiben meggyógyulsz, vagy meggyógyultál. Kérlek, jöjj e testvéremhez, fogd a kezét, óvjad és oltalmazd minden bajtól, minden veszedelemtől, nehézségtől, és főként betegségtől. Áraszd reá fénylő sugaradat, szeretetedet, békédet és örömet e testvéremnek, akit én felajánlottam a Te Szentséges Szíved oltalmába. És tudom, hogy testvérem a legjobb helyre kerülve, és szeretettel és türelemmel várja mindazt, amire vágyakozik, és amire szüksége van.

Jézus Krisztus Urunk:

Nem kellett volna félni, nyugodtan elengedhetted volna magad.

Jézus nevében átadom neked azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Én, Jézus Krisztus Urad reád árasztok, betöltöm szívedet, lelkedet, hogy működhessen rajtad és benned.

Mária:

Hisz felajánllak Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívéhez, s így a legjobb helyre kerülve, és szeretettel és türelemmel várod mindazt, amire vágyakozol, és amire szükséged van, ami által érzed a kegyelem ajándékát, amely most betölti szívedet, lelkedet, hogy működhessen rajtad és benned.

Jézus Krisztus Urunk:

Sokan és sokan voltatok jelen, és vártatok a gyógyító kegyelem ajándékát, hogy végbemenjen rajtatok és bennetek. Majdan a testvérek, akik nyitott szívvel vannak jelen, akik felkészültek a kegyelemben, s akik nem féltek attól, hogy ha el kell dőlnie, és engedni, hogy szinte végigmenjen rajtatok és bennetek, átjárja egész lényeteket, akkor ezért jöttetek sokan, hogy részeseivé válhassatok.

Majdan egyre többen és többen jöttetek, akkor Én, Jézus Krisztus Uratok már a gyógyító kegyelem ajándékát így árasztottam felétek, emlékezzetek vissza, hogy részesüljete az ima alatt, hogy bejárja a kegyelem az egész testeteket. De ekkor többen és többen elkezdtetek helyezkedni: „Hát én elől ülök, mert itt még talán kapok valamit, mert ha hátul ülök, ott már előlem elveszik. Akkor én miben részesülök?”

Igen, ez az, amikor a földi ember gondolkozásával vagyunk, ugye, jelen, nem érezzük, hogyan van jelen a kegyelem a szeretetében.

S akkor Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam: Kérlek benneteket, nyissátok meg szíveiteket, lelkeiteket, fogadjátok a gyógyító kegyelem ajándékaldását, amelyet most reátok árasztok.

Mária:

Jézus nevében átadom nektek azt a gyógyító kegyelmi ajándékaldást, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt felénk, mert mi mind testvérei vagyunk, és Szent Sebeiben meggyógyulunk, vagy meggyógyultunk.

Felajánllak benneteket Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívéhez, és tudom, hogy most a legjobb helyre kerültetek. És nyitott szívvel és lélekkel felkészülve, hogy befogadhassuk a gyógyító kegyelem ajándékaldását, amely reánk árad, és amely betölti szívünket, hogy működhessen rajtunk és bennünk, és megkaphassuk mindazt, amire vágyakozunk és várakozunk.

Jézus Krisztus Urunk:

És ennek reményében most elénekeljük a gyógyító kenet énekünket.¹³

Mivel elénekeltetek e keneténeket, most pedig kérek olyan két testvért a kezdetekből, akik ennek csodáját átélték az ajándékában, hogy megkaphatták, és

---

¹³ Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik a kért éneket („Sükösi énekek éneke”, 5. ének).

leírhatták. Hisz jelen van számunkra a könyv, amelyből énekelünk. De sokan és sokan nem tudják, hogyan és miképpen íródtak ezek az énekek, amelyeket énekelünk.

Íme, kérek két testvért, aki röviden elmondja az ő saját kegyelmének ajándékát, hogyan és miképpen írta az éneket.

Csatai Lászlóné Juliska:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy szólítottál, hogy elmondhatom ezt a boldog érzést, hogy egyáltalán ide kerültem, és ebbe a Közösségbe, szinte beleolvadtam, hogy eggyé válva az énekekben, az imákban, a kegyelemben, nagyon sok részem lehetett. És én nagyon boldog vagyok, mert én úgy kaptam az énekeket, hogy mindig amilyen volt a lelkiállapotom, például, ha szomorú voltam, akkor azt, hogy: „*Ha az élet útján elfáradok, / Segítségül hívlak, ó, Jézusom...*”¹⁴.

És bizony, ez nagyon csodálatos dolog, mert én nem tudtam volna magamtól – persze, hogy nem! –, de amikor leírtam, éreztem, hogy írnom kell. Fogom a tollat, papírt, és mikor leírtam, akkor sírva énekeltem el sokszor, mert nagyon boldog vagyok, hogy az Égiek így erősítenek engem a földi életutamhoz.

És nem lehet elmondani, mert sokat kaptam.

Nem tudom eléggé megköszönni, hogy mindig akkor, amikor a leggyengébb voltam, akkor erősített meg velem, ezekkel az énekekkel ez a kegyelem.

Nagyon szépen köszönöm, Uram, Jézusom.

Nem tudom, mondjak-e még valamit.

Jézus Krisztus Urunk:

Nos, Én folytatom feléd. Most azt mondtad: „Köszönöm a kegyelmeket.” De mi volt ez előtt, mikor ott megbújva írtál?

Arról is beszéljél, mert semmiről nem akartál lemaradni. Még nem tudtad, mi vár reád, de: „Hát, én, ha kell, lopva is írok!”

Csatai Lászlóné Juliska:

Így volt.

Jézus Krisztus Urunk:

Akkor még nem volt éneke, és nem tudta még, mi vár reá.

Csatai Lászlóné Juliska:

Igen, így volt. nem akartam lemaradni, úgy, ahogy Uram, Jézusom mondja, mert ez így volt, hogy nagyon szerettem volna nagyon sok kegyelemnek részese lenni, és bizony, nagyon sokszor körmöltem itt hátul. És mikor Marika eljött, és mondta, hogy nem írunk, és csak, mikor nem látta, ugye, akkor még nem voltam ennyire – nem mondhatom, hogy nem komolyan vettem, hanem...

---

¹⁴ ti. „Sükösdí énekek éneke”, 48. ének

Jézus Krisztus Urunk:

Nyitott!

Csatai Lászlóné Juliska:

Nyitott. Köszönöm, Uram, Jézusom!

És bizony, akartam, hogy nekem minden meglegyen, amit... Nem tudtam, hogy én ennyit nem fogok tudni leírni, és az után...

Lovró József:

De ilyen sokat írtál?

Csatai Lászlóné Juliska:

Nem mind én írtam. Nem. De sokat kaptam én is, és nagyon hálás vagyok, mert most is, a mai napokban is, amikor úgy érzem, hogy nehéz az élet, bizony előveszem az énekeimet, áténekelem, és mindjárt erősebb vagyok.

Úgy, hogy nagyon szépen köszönöm, Uram, Jézusom, ezt a kegyelmet. Ezt földi ember nem adja meg, csak itt kaphattam meg. És nagyon boldog vagyok, hogy itt lehetek.

Jézus Krisztus Urunk:

Egy másik testvért is hívtam, akik írtak. Valaki még jöjjön!

Pankart Antalné Zsóka:

Uram, Jézusom, arra kérlek, hogy segíts meg, mert én már tíz évvel ezelőtt nem ilyen voltam, mint most, annyira, gyógyszert szedek, meg minden...

Jézus Krisztus Urunk:

Nem tíz év, nem kell olyan messzire elmenned.

Pankart Antalné Zsóka:

Nem tudom, nem tudom az énekeimet elmondani, de azt tudom, hogy tízen fölül van.

Gyönyörű énekeket, kaptam, azt is, hogy „*Mindenható Örök Istenünk, / Sír a világ, mentsd meg nemzetünk*”¹⁵. Arra úgy emlékszek, hogy oda nyúltam, hogy a férjem fölédre, így, az asztal alá, és örökíró¹⁶ mindig volt az asztalon, és a sötétben, így, az újság szélére csak írtam, írtam, gondoltam, majd kibogozom holnap. És erre az énekekre így emlékszem.

De tényleg, olyan gyönyörű énekeket kaptam, hogy most is, mikor előveszem, akkor biztos, hogy sírás nélkül nem tudom, nem tudom földidézni magamban.

Segítsetek, testvérek, melyik énekeket kell...

---

¹⁵ ti. „*Sükösdí énekek éneke*”, 6. ének

¹⁶ ti. golyóstoll

Jézus Krisztus Urunk:

Most Én elmondok egyet, és erre majd kérem az *Íródeákot*, hogy jöjjön melléd, és majd ő folytatja. Én csak elkezdem. Amikor mentetek, ugye, az első meghívott tanúságtételi útra. És mikor elvesztettétek a kiválasztott Máriát. Mi történt veletek akkor, és hogy jött az ének?

Na, most várom tőletek. Mert aztán kuporogtatok az út szélén.

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Igen, valóban így volt, Uram, Erdélyben voltunk, tanúságtételre kísértük el a Marikát, bocsánat, és a lámpáknál egy kicsit megkeveredtünk, és elhagytuk a Marikát, és elhagytuk a várost, és ott félre álltunk, és imádkoztunk, és a Zsóka előkapta az „*Irgalmas Jézusom...*”

Pankart Antalné Zsóka:

„...figyeljél most mireánk”. Azt, hogy:

„Utadat járjuk, / Fényedet várjuk – / Nélküled eltévedünk.”¹⁷

Na, látod, idáig tudom, de...

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Így van. (...)

Jézus Krisztus Urunk:

Megkapták ezt az éneket, de akkor még nem tudták, hogy ez valójában ének lesz. Először csak leírtad. És tovább fohászkodtatok.

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Igen, fohászkodtunk, így igaz. És oda értünk a célpontunkhoz, és akkor énekelte el a Zsóka a... Nem jut eszembe a testvér neve.

Jézus Krisztus Urunk:

A Marikánál, a Bertánál.

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Igen, igen. Köszönöm.

És akkor derült ki, hogy ez egy nagyon gyönyörű szép ének, amit arra kaptunk, hogy tanuljunk belőle, hogy ne hagyjuk el egymást valójában, és az Urat.

Jézus Krisztus Urunk:

Figyelni kell egymásra. Ugye, benne van?

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Igen.

---

¹⁷ ti. „Sükösdí énekek éneke”, 43. ének

A másik ének a Keresztünk itt Sükösdön: „Édes Jézus, Hozzád jöttem...”

Pankart Antalné Zsóka:

„...nagyon nehéz a keresztem”.

Igen.

„Testem reszket, lábam remeg, / Emeld meg a keresztemet.”¹⁸

Nem tudom. Testvérek, olyan sok gyógyszert szedek, hogy nem tudom, hogy...

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Nem baj, Zsóka, nem baj. Itt vagyunk, segítünk. Gyakorlatilag...

Pankart Antalné Zsóka:

Én otthon olyan gyönyörűn megnéztem, valami tíz vagy több ének van, amit kaptam. Most melyiket?

Istenem, „a háborúk zaja”. Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

Én most azt mondom, inkább ezzel a faluval kapcsolatosan énekeljétek el, a „Falunk felett szállnak...”¹⁹

Most ezt lehet énekelni sorban, szépen, ahogy megy.

Pankart Antalné Zsóka:

„Falunk felett szállnak angyalok, / Hirdetik az Evangéljomot. / Hirdetik, hogy Istenünk szeret.”

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Ezt elénekeljük, mert kérte az Úr.

Lovák Istvánné Éva:

Ez a 120-as ének!²⁰

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, mikor ez az ének íródott, valóban, akkor értettétek meg, hogy valóban van jelentősége a szív nyitottságában a meghívásnak, mert, ha figyelünk önmagunkra, észrevesszük hívásunkat, akkor a hívásban engedelmeskedve elzárándokoltok, és akkor érzitek a szeretet kegyelmét, örömét, békéjét, amely átjárja szíveteket és lelketeket.

Majdan ezen az úton nemcsak énekírás volt, és nemcsak Mária testvér elhagyása, hanem mellette voltak a tanúságtételben olyan jelenlétek is, amikor kiválasztott Mária testvért felkérték a tanúságtételben Atyám házában. De volt,

---

¹⁸ ti. „Sükösdői énekek éneke”, 39. ének

¹⁹ ti. „Sükösdői énekek éneke”, 120. ének

²⁰ A jelen lévő testvérek elénekelik az éneket.

mikor olyan sokan jöttetek össze, ahova meghívtak benneteket, hogy szinte nem fértetek el az Atya házában, ezért néha művelődési otthonokban vagy éppen a szabad ég alatt voltatok jelen a tanúságtételben, a megtapasztalásban, amelynek részeseivé válhattatok. Ilyenkor mindig többen és többen kísértétek kiválasztott Mária testvéreteket a tanúságtételben az úton.

Voltak olyan meghívások is, amikor kiválasztott Mária testvért, ugye, próbára akarták tenni, meghívtak benneteket, és, ugye, egy gyászszertartási szentmisét adtak. Hát, ti örömmel jelen vagytok, mindenki azt hitte, hogy „most csak egy szentmisén veszünk részt, tehát itt nem kell énekelni, itt nem kell Máriának szólni, hát nyugodtan felkészülünk szívünkkel, lelkünkkel, hogy részeseivé válhassunk a szentmise áhítatában”.

Majdan, ugye, érkezett az *Evangélium* részlete, mikor az *Evangélium* befejezése megtörtént, akkor, ugye, így szólt pásztor testvér kiválasztott Mária felé:

– Íme – ahogy így ült –, íme, jöjj, és most szólj a jelenlévőkhöz, akik itt vannak.

Mellette így szólnak: „Sssz...!” Mintha legalább őket hívták volna ki szólalni. Ők ijedtek meg.

Kiválasztott Mária testvér oda ment. Tudjátok, mindig becsukott szemmel kéri Jó Jézus Krisztus Urát, hogy küldje el számára a Szentlelket, és adja meg ajkára a szavakat. Majdan, mikor oda állt, és elkezdett szólni az emberek felé a testvérekben, hisz tudták ők, hogy jön a kiválasztott, aki majd szólni fog, de viszont csak Mária testvért nem készítették fel, hogy pont ezen a szentmisén kell szólnia. Ő azt hitte, hogy utána lesz még egy, ahol majd szólni fog a meghívott testvérek felé.

De jött a Szentlélek kegyelme, ajándéka, és Mária testvérek így köszöntötte a testvéreket:

– Szeretettel köszöntöm a testvéreket, akik megjelentetek most e Mennyei Atya házában, a templomban, hogy részt vegyünk e szentmise áldozatán az áhítatban.

És mivel most egy gyázmise megemlékezéséről van szó, amely az első éves évfordulót adta számukra, ezért így szólt elsőként a család felé:

– Ne féljete. Valóban elvesztettétek, úgy gondoljátok, a szeretetteket. De őt nem elvesztettétek, ő kilépett ebből a világból, hisz a teste itt maradt, a lélek, az kilépett ebből a testből, és elindult fel a fény útján az Atyához, az Örök Hazába, hogy elfoglalhassa azt a helyet, amelyet számára is Jó Jézus Krisztus Urunk elkészített.

Igen, el kell búcsúzni a szerettüktől, meg kell siratni a szerettünket, de utána hagyni kell, hogy ő menjen ezen a meghívott úton, amelyről sokan azt mondják, hogy nincs a halál után. De én elmondom nektek, hogy a halál után is van élet a lélekben, hisz már a lélek, amely itt hagyta a testet, és kiszállt e testből, elindult. A test itt maradt, hisz porból lettünk, és porrá leszünk. Megtörtént a búcsú az eltemetésében. És most a megemlékezésben arra gondolunk, hogy milyen csodálatos is volt az együtt töltött évek, amelyben élhettünk, amelyért talán nem

tudunk elég hálásak lenni a földi életünkben. De megköszönjük, hogy most e emlék-szentmisében Mária kiválasztott testvér röviden, felkészítve, átadta a család számára, hogy ne sirassák őt, ne szomorkodjanak, öneki mennie kellett az Atyához, neki vissza kellett térni oda, ahonnan érkezett. De mikor elfoglalja a helyét az Örökkévalóságban, amelyet Jó Jézus Krisztus Urunk elkészített számára, közbenjár mindazokért, akik itt maradtak.

Bátran lehet hozzája fohászzkodni az ima által: „Te, aki már az Örök Hazában vagy, tekints reám, aki itt maradtam, jöjj segítségemre, hogy mindent a szerint tudjak cselekedni, amelyet szívemből, lelkemből talán Jó Jézus Krisztus Urunk várja tőlem.”

Ne féljeteK, ne szomorkodjatok, a testvéretek, a szerettekből jó helyre kerültek. Önekik már nem fáj semmi, hisz itt már nincs fájdalom, nincs bánat, nincs szomorúság. Ő már a lélekkel ment, és foglalta el a helyét.

Ti pedig itt, akik maradtatok, szívetekben őrizzétek emlékét, és az emléKben mindig a szép, a jó, az öröm, a szeretet és a kegyelem elevenedjen meg rajtatok, bennetek róla.

Köszöntöm a többi testvért is, akik megjelentetek a tanúságtételben. Kiválasztott testvér lettem, Jó Jézus Krisztus Urunk meghívott az útra. A meghívást elfogadtam, és megpróbálom hűen követni, és mindent, amire felkér, szolgálni.

Ekkor, mikor Mária testvér befejezte a tanúságtételét, a szentmise után az atya is oda ment, és így szólt feléje:

– Hát, én ezt nem tudtam volna így elmondani, ahogy te ezt megtetted.

Mária:

Erre én, kiválasztott Mária testvér így szóltam feléje:

– Nem egyedül voltam, velem volt Jó Jézus Krisztus Urunk meg a Szentlélek, és akkor tudok szólni.

Jézus Krisztus Urunk:

Hisz kiválasztott Mária testvéretek, mielőtt a Golgotára indul, emlékezzetek, mit láttok? Hol áll meg először? A Szentséges Szív előtt. Köszönti, utána kéri: „Jöjj segítségemre, Uram. Küldd el számomra a Szentlekedet, hogy mindent a szerint tudjak cselekedni, ahogy Te ezt elvárod tőlem a szolgálatomban.”

Ezt nektek is mindig meg kellene tennetek, nemcsak mindig a problémáitokat hajtogatni, a betegségeiteket, a szomorúságaitokat, hisz nem tudtok kilépni önmagatokból, és érezni azt a kegyelmet és azt a szeretetet, amellyel oly sokszor megajándékoztalak benneteket. Hisz mit mondott most a testvér itt a jelenben?

– Nem tudom, Uram, mert annyi gyógyszert szedek, meg...

Átadta magát a szeretethez és a kegyelemhez?

Nem.

Mária testvér szinte hetente mondja számára:

– Hagyd a problémáidat. Nyisd meg szívedet. Kérd az Úr Jézus szeretetét és kegyelmét, és minden könnyebb lesz.

De hát, ha valaki ezt nem tudja megtenni, nem várja az Én kegyelmemet, az Én szeretetemet. Pedig hogy mondta? „A kezdetektől vagyok.” Hisz az első meghívott tanúságúton is részt vett.

Higgyétek el, hogy mi kegyelmet kapott!

Hányszor részesültetek már az évek folyamán áldásban, szeretetemben, örömben, békében a Szentlélek által, mikor a tanítás után áldásomat adom felétek!

És mit mond mindig Mária testvér felétek?

– Nyissátok meg szíveteket.

A Golgotán sokszor halljátok:

– Helyezétek oda a Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívéhez, Lábához, majdan a nyitott szívet készítsétek fel az ürességében, hisz elhelyeztétok a felajánlásaitokat, hogy be tudjátok fogadni a kegyelmeket, azokat a kegyelmeket, amelyeket Jó Jézus Krisztus Urunk áraszt felétek, hogy betöltse szíveteket, lelketeket, hogy érezzétek. És majdan átélitek mindazt, amire vágyakoztok, amire szükségetek van.

Sokszor és sokszor halljátok ezeket a szavakat, de ez nem kimondottan azért van jelen, mert az ismétlésében bocsátkozik kiválasztott testvéretek, hanem Én, Jézus Krisztus Uratok kérem tőle, mert mindig látom a szívekben, hogy még mindig nem tudjátok teljesen, mindenki, megnyitni szívét, átadni önmagát, problémáját, felajánlását, kérését, hogy utána befogadhassa azt a kegyelmet, azt az ajándékot, ami felmelegít, amely átölel, amely megerősít, és ami által tudtok haladni a mindennapi élet-útpályáton, a meghívás küldetésében.

Majdan jött az az este, ezen a helyen már, de még akkor csak ez a kis része volt meg, hisz ennyit tudtatok hirtelen a hideg idő ellenére elkészíteni, mert a család lakása már kicsinek bizonyult, ahányan jöttetek. Ide meg, azt mondtátok, „ha bezúfolódunk is, bár nem fázunk, és jelen vagyunk”. És akkor arra tanítottalak benneteket, hogyan és miképpen imádkozzunk, hogy ne legyen gyors, ne legyen elhúzott, ne legyen énekelve, legyen mellette nyitottság a felajánlásban.

Es, ugye, közel három óráig mit tanultatok, emlékeztek?

Akkor most, ahogy megtanítottalak benneteket, szinte egy szájként szóljon, hogy... Tudjátok, azt mondtam, az az igazi ima, mikor tele e sátor, jelen van a kis templomotok, de mégis nem össze-vissza, hanem egy szájként mondjátok az imát, és egy szájként tudtok énekelni, az az igazi csoda a kegyelmében.

Most így kérlek benneteket, ha már megtanultatok imádkozni, most hogyan tudtok még egy szájként imádkozni?

Jelen lévő testvérek:

Mi Atyánk, aki a Mennyekben vagy, szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod, legyen meg a Te akaratod, amint a Mennyben, úgy a Földön is. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma, és bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek. És ne engedj minket a

kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól, mert Tiéd az ország, a hatalom és a dicsőség. Mindörökké! Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Ugye, most figyeltetek egymásra, csak az első megszólítás, a „*Mi Atyánk*”, abban volt egy kis eltérés, de utána szintén összecsiszolódtatok.

Ezt kérem tőletek a szentmise áldozatában is, hogy ott is figyeljetelek, mert néha bizony ti előbb kezditek, mint a pásztor testvéretek, mikor elmondja, hisz azt mondja: „Felállunk, és imádkozunk, ahogy a mi Urunk, Jézus tanított”. És nem várjátok meg, míg elmondja, és felálltok, és elkezdek mondani.

Ugye, ma kérhetem tőletek, hogy ezentúl figyeltek, hogy az után kezdtek imádkozni, mikor az atya elkezd, mikor az atya azt mondja már, hogy „*Mi Atyánk*”, ti akkor kapcsolódtok be, és figyeltek erre.

Erről már szólt Mária, a kiválasztott testvér felétek.

Ma kivételesen nem történt meg. De a bűnbánat-időben majdnem minden pénteki napon. Tehát János atya, már volt olyan, mikor Máriára nézett, és így, kicsit lehajtotta a fejét, és így mosolygott, hogy megint nem várták meg, hogy elmondja, ami a szentmise részéhez tartozik.

Kell figyelni. Ahogy mondtam, akkor, azon az estén már, mire megtanultuk, három óra elteltével, bizony, hogy mondtátok?

– Uram, legyen már jó, mert elfáradtunk.

Mert azt mondtátok:

– Ez már nem igaz, hogy még egyszer el kell mondanunk?

Emlékezzetek, elmondhatja valamelyik testvéretek a kezdetekből, mert volt, aki húzta, visszahúzta a többieket, volt, aki előre ment, volt, aki azt mondta, hogy: „Áááá...” Így. És akkor mindig azt mondtam, hogy hát, ez nem átélő ima.

Az imát át kell adni, felajánlani Jó Jézus Krisztus Urunk Szentséges Szívéhez, a Kegyelem Szeretetéhez, hogy érezzük, hogy hogyan és miképpen ajánlom fel a mindennapi imámat.

Sokszor és sokszor elmondotta már Mária testvéretek a beszédében, amikor felkészítem számotokra, hogy ha valaki úgy érzi, hogy ő most a mai nap talán többet nem tud átadni, „Uram, Jézusom, a felajánló fohászom mellett, csak talán azt az egy tizedet”, amit Én, Jézus Krisztus Uratok kértem a szentolvasó elfogadásával, de akkor arra az egy tizedre próbáljuk megnyitni szívünket, lelkünket, átadni önmagunkat, és felajánlani, majdan megnyitni szívünket az ürességében a felajánlás után, és „amíg imádkozom, addig várom, Uram, Jézusom, a Te szeretetedet, a Te kegyelmedet, a Te simogatásodat, és mindjárt megerősödöm”.

És lehet, hogy akkor már később még többet tudsz imádkozni. Hisz mindig ezt mondom, hogy az imának mondanivalója van.

Emlékezzetek, mikor mondatonként adtam nektek? És elmondottam, hogy hogyan és miképpen kell ezt is értékelni, felismerni, elfogadni? Mert hogyan is kezdted?

„*Mi Atyánk*”.

Az Atyát szólítod meg, aki a Mennyben van. S majd utána szólsz, hogy: „jőjjön el a Te országod”.

Hát az Atya országát várod a testvéri, felebaráti szeretetben, hogy tudjunk együtt lenni.

Emlékezzetek, hogy ezt is megadtam már számotokra, hogy érezzétek.

És hányszor és hányszor volt abban is részetek, amikor tudatok figyelni egymásra, és hogy mondták?

„A sükösdiek, meg kell vallani, nagyon szépen tudnak imádkozni.”

Úgy-e, milyen csodálatos ezt hallani, mikor így mondják rólatok el? Hisz vannak itt olyan testvérek, akik ebben tanúk voltak, mert hallották, mikor azt mondták: „Mindegy, hogy mit mondtok reájuk, de mi nem tudunk úgy imádkozni, ahogy ők itt megtanultak, és tudnak imádkozni.”

Fontos, hogy ezen elgondolkozzunk. Van fájdalom, van bánat, van szomorúság, de ezekbe nem szabad belegubózni a kétely, a félelem és az aggodalom részében, mert ha ezek bennünk vannak, akkor az arcunk is szomorúvá válik, nincs már benne a felhőtlen öröm a szeretetében, s akkor nem tudod észrevenni talán azt, hogy testvérem, így mint most, hogy megérintelek. Nem érzitek azt, hogy itt vagyok, nem érzitek azt, hogy imádkozok veletek, Én is itt vagyok, vagy Édesanyámmal együtt. Ezeket mind észre kell vennetek, mikor Én, Jézus Krisztus Uratok felétek fordulok és szólok.

Milyen csodálatos, ugye, az átélés a kegyelem szeretetében, mikor tudom, és boldogan merem mondani azt: „Köszönöm, Uram, hogy itt vagy! Köszönöm, hogy segítesz.”

Mert hiszen ma is többen vagytok itt olyan testvéreim, akik megtapasztaltátok itt ezt a kegyelmet, és megtapasztaltátok esetleg otthon. Lehet, hogy éppen valami nehézség, valami fájdalom volt benned, és utána Hozzám fordultál, a Szentséges Szívhez, és azt mondtad: „Velem vagy, Uram, köszönöm, és segítesz.”

Most ilyen testvért várok, hogy ha szeretne megosztani valakivel, aki átélt egy fájdalmat, egy bánatot, és utána érezte Jó Jézus Krisztus Urunk szeretetének kegyelmét, hogy „nem vagyok egyedül, mert Te velem vagy, mert Te segítesz, és erősítesz”.

Hisz vannak testvérek többen. Várok egy testvért, aki meg szeretné osztani a jelenlévőkkel az ő ajándékát, az ő kegyelmét, hogy ez által talán tud segíteni egy olyan testvérnek, aki még lehet, hogy nem élte át ezt a fájdalmat, de ha majd átéli, akkor lehet, hogy eszébe jut, hogy: „Igen, Uram, Te tudsz segíteni, Te ki tudod nyújtani felém kezedet.”

Várok egy testvért, aki nem szégyelli megvallani az ő ajándékát és kegyelmét.

Egy zárándoktestvér:

Uram, Jézusom, el kell, hogy mondjam, többször is voltam ebben a helyzetben, amikor az unokámat, féltem, hogy meghal. Kértem, hogy segítsél. És

segítettél. Meg tudták operálni. Igaz, hogy külföldről kellett hozni orvost, de a Jó Isten segített, ott volt velem.

Mind a két gyermekem balesetet szenvedett. Életben maradtak, mert bíztam Jézus Krisztusban, hogy velem van, és megsegített.

És most is többször is fordulok Hozzá.

A húgaim nagyon sokszor hívtak már régebben, de otthon, Nagykanizsán én járok közösségbe, és az a neve, hogy neokatekumenális közösség, amiben szinte ugyanazokat hallom, mint itt. És a mai ének, a „*Hevenu shalom*” ugyanaz, mint nálunk, a közösségben.

És látom azt, hogy az Isten jelen van, Jézus Krisztus, nemcsak Máriában, hanem majdnem mindenkin, mert bízhatunk Benne, mert, ha segítségül hívjuk, ott van. Nekem sokszor mondta már, hogy ne aggodalmaskodjak, hanem a segítségét kérem.

Köszönöm, Uram, hogy mindig számíthatok Rád!

És ez tanúság lehet mindenkinek, mert ha segítségül hívjuk az Urat, szeretettel fordulunk Hozzá, akkor jön, és segít.

Köszönöm, hogy ezt elmondhattam, mert ebben nagyon sokszor részem volt, a férjem részéről is, mert beteges volt, akkor is mindig mehettem Jézusomhoz, hogy segítsen, és a Szűzanyámhoz, mert az Égi Édesanyám is sokat segített. És én csak hálát adhatok mindenért, és azért is álltam föl, hogy hálát adjak mindenért, amit én kaptam Tőlük. És most is arra kérem, hogy a családi békéért, hogy béke legyen a szívükben, és még kérem minden családtag, a fiatalok is. És azért vállalom ezt a hosszú utat, hogy a segítségét kérem.

Köszönöm, hogy meghallgattatok, és az Úr is, hogy meghallgat.

Köszönöm.

Dicsőség Neked, Jézusom!

Köszönöm.

Egyébként nem mutatkoztam be: Mária vagyok.

Jézus Krisztus Urunk:

Ahogy mondtam számotokra, hogy több ilyen testvér van.

Majd mindjárt szól.

Ezért bátorkodtam Én, Jézus Krisztus Uratok megszólítani most ilyen testvéreket, hogy ti is részesüljétek abban a kegyelemben, hogy nem hiábavaló ima van, mint néha elejtitek, könnyedén, ezeket a szavakat, és azt mondjátok, hogy: „Talán hiába imádkozom.”

Nincs hiábavaló ima. Nincs hiábavaló felajánlás, kérés és fohász, mert segíthetek Én, Jézus Krisztus Uratok. De azt is mindig hozzáteszem, ahogy Mária testvéretek is, mikor őt megkéritek egy felajánló kegyelemre, hogy: „Uram, legyen meg a Te akaratod szerint.”

Tehát ezt mindig hozzáteszem Mária testvér felé, hogy mondja el számotokra, mert néha nem biztos, hogy a segítségem teljesen a szerint megy, ahogy ti gondoljátok, hanem néha úgy, amit ti olyankor fájdalomnak és bánatnak

nevezitek. De ez a fájdalom és bánat, az nem azért elevenedik meg, hogy ti elforduljatok Tőlem, hanem még jobban Hozzám tartoztatok, mert az ima meghallgatásra talált a felajánlásában, de Én, Jézus Krisztus Uratok, az Atya döntésével, elvittük, mert szükség van reá ott fönt.

Ezt néha így is el lehet fogadni, ha figyelitek a tanítást, és átélitek.
Most szól a testvéretek felétek.

Egy zarándoktestvér:

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Drága Jézusom, nagyon köszönöm Neked.

Ezelőtt hat évvel műtöttek szívvel. A drága sükösdi kis Közösség, jártam akkor már ide, és a rózsafüzér kezemben volt, kértem az orvost, hogy megengedje, hogy tarthatom a rózsafüzért... „Igen – azt mondja –, semmi baj, ha így akarja, tartsa.”

Ahogy nem érezte egy testvér se a fájdalmat, úgy nem éreztem én egész műtét alatt, és az után is. Hálát adok Neked, Drága Jézusom, hat éve vagyok megműtve, jól érzem magamat. Nem szabad hegesszek, mivel pacemakerem van, és azt mondtam, mindent elhagyok, Téged imádlak, és még dolgozgatok, mert az idő azt akarja, hogy még mozogjak egy kicsit, és mikor lehetőségem van, ide jövök hálát adni. Feltöltődök, és hálát adok Neked, Drága Jézusom. Őrizzed meg továbbra is családomat, gyerekeimet, hogy szeretet maradjon továbbra is a családukban.

Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Jelen lévő testvérek:

Mindörökké! Ámen.

Egy zarándoktestvér:

A lányom távol tanult, Franciaországban, és nagyon hiányzott, és az Úr megerősített egy verssel, mindig velem van.

Vadgerle pár ide-ide röppen az ablakom alá,
Sudár nyírfák leálló gallyai árnyékolnak.
Lelkem elszáll hozzád, bármily messze is vagy,
Bárhol is vagy a Földön,
De mindig érzem, hogy velem vagy.
Boldog vagyok, hogy vagy,
És még boldogabb, hogy ott sem felede az Istent,
És érzed, hogy Ő is veled van.
De ne félts, a Jó Isten szeret engem,
Érzem, hogy mindig velem van.

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Vannak testvérek, nemcsak a segítők, és nem azok a testvérek, akik a kezdetben voltak jelen köztetek, íme, ma ezért hívtam testvéreimet, nem név szerint, és nem mutogatva, mint a fájdalom, szenvedés Golgotáján, mikor elmondom, hogy ki jön a tanúságtételben. Én most azt mondtam: Ha szívedben érzed az Én hívásomat e jelenlétben, elzarándokoltál e helyre, örömmel és szeretettel vagy jelen. És most, ha érzed azt is, hogy te így tegyél tanúságot a saját életedről, a megtapasztalásodról, hogy igenis, megtörtént a meghallgatás. Csak hinni és bízni kell benne, felismerni és elfogadni azt a kegyelmi ajándékot, ami fontos a mindennapi életben, mert akkor érzed igazán a szeretet kegyelmét, amely reád árad, ami átölel, ami felmelegít, és a nagy fájdalomban, bánatodban segítséget nyújt, megerősít, és ilyenkor érzed, hogy: „Igen, Uram, én ebből a Közöségből sokat kaptam, vannak szerető testvéreim, akik velem együtt imádkoznak, és értem. Bátran fordulhatok feléjük és hozzájuk kéréseimmel, mert meghallgatnak, elhelyeznek, és várom a segítségnyújtást a Te kegyelmed szeretetében.” És mikor ezeket így átélitek és megtapasztaljátok, akkor fontos érezni, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok épp úgy veletek vagyok, mellettetek vagyok, ha megnyissátok szíveteket, és szinte tabernákulumot készítetek a szíveteknél, hogy befogadjatok, akkor oda megyek, hogy jelen legyek veletek. És hogy ha ezt így átélve, felismerve, elfogadva, akkor kell éreznetek, hogy: „Igen, Uram, valóban velem vagy.”

Mert néha vannak, akik könnyedén azt mondják kiválasztott testvér számára: „Hát neked könnyű, mert neked az Úr segít!”

És néha ő is úgy visszamondja felétek:

– Neked is segít, ha kéred. Semmi mást nem kell tenned, csak hinni a szeretetben, hinni a kegyelemben, hinni az ajándékban, amelynek részeseivé válhatunk, és megkaphassuk mindazt, amire szükségünk van.

Fontos, hogy higgy Jó Jézus Krisztus Urad szeretetében, kegyelmében, ajándékában, amellyel megajándékoz a mindennapokban.

A mai megemlékezésben, ugye, még nem mentünk egészen a kezdetekben vissza, mert, ugye, jelen volt számotokra a jelenben, most is, a bűnbánat időszaka, amit a szentmise elején kiválasztott testvéretek megköszönt számotokra, hogy nem hagytátok magára.

De mielőtt még a vállalásáról szólnék felétek, elmondom számotokra, hogyan éreztétek azt, amikor ő hív benneteket, amikor látja, hogy itt vagytok, amikor érzi szívében a szeretetet, érzi, hogy valami történik vele, de szinte szavakkal – azt mondja – nem tudja elmondani.

– De nem hagytak magamra, Uram! Köszönöm, hogy Te is hívtad őket.

Öröm és boldogság ez számára, hisz higgyétek el, ő is földi ember, számára is jelen van a félelem, a fájdalom, a bánat, a szomorúság. De mellette jelen van az öröm, a kegyelem a szeretetében.

És mikor jönnek hónapról hónapra a golgotai időszakok az első péntekben, akkor mindig tudja, hogy:

– Talán lesznek, akik erősítenek, szeretetükkel, mosolyukkal szinte felmelegítenek, és készen állok, Uram, hogy én is végigmenjek a meghívott úton, a Golgotán.

De amikor eljön számotokra a bűnbánat időszaka, és amikor hétről hétre hív benneteket, akkor sokszor azért elmondja ő is:

– Uram, meghívtad Te is a testvéreimet? Mert tudod, szükségem van rájuk, hogy megerősítsenek, mert csak a mosolyuk, a kézfogásuk, az ölelésük már erőt áraszt, és felkészülhetek az útra. És akkor tudom, hogy együtt megyünk ezen az úton.

Ez az érzés, ami ilyenkor végbemegy rajta és benne, szinte nem tudja teljesen átadni felétek, könnyeivel fordul Felém, hogy mindig fogadjam el a felajánlásaitokat, a kéréseiteket, amellyel hozzá fordultok, vagy ezen a helyen helyezitek el a felajánlás pillanatában, mert:

– Uram, várom vissza még őket. És ne érezzék, hogy talán nem kapták meg a felajánlásukra a segítséget, a kegyelmet.

Ezért fontos olyankor nyitott szívvel érezni azt, hogy: „Mégis jönnöm kell. Ha előtte talán úgy gondolom, hogy most nem jövök, és jöhetnék...”

Tehát ezt is hozzá teszem: „Nem jövök, de jöhetnék”.

„És valahol utána valami megindít, és nincs maradásom, és mennem kell.”

Mert más az, amikor jelen van a munka, jelen van a család, jelen van éppen egy betegség, ami miatt most távol vagyok, vagy az ápolásom, vagy a gyermekvállalás az unokákban, tehát vannak részek, ami miatt...

Én, Jézus Krisztus Uratok mindig arról beszélek kiválasztott testvérem által felétek, amikor szabaddá teszitek a napot, mert szabaddá tudjátok tenni, hisz testvér is hogy mondja nektek?

– Meghívlak jövő hétre is a fájdalom, szenvedés Golgotájára, ha szabaddá tudjátok tenni a napodat, és el tudtok jönni, hogy erősítsetek.

És akkor, ugye, jöttetek, testvérek, nem hagytátok. Mindig attól tartott, hogy lehet, hogy csak a bástya és segítő testvérekkel indul el a Golgotán, de számára az is erő és kegyelem, mert ők is a vállalásukat elfogadták, ahogy Jó Jézus Krisztus szólt feléjük és hozzájuk.

Ugye, a bűnbánat utolsó Golgotáján a bástyákat kértem meg, hogy egy pár gondolattal tegyenek tanúságtételt, hogy most kimondottan nem azt mondtam, hogy elfogadjátok-e, hanem azt mondtam, hogy: Figyellek benneteket.

És erről ki hogyan és miképpen fogadta el a felkérést, a vállalását a meghívásában.

Most pedig kérem, a mai napon szóljanak a segítők, akik akkor bejöttetek, és ti is azt mondtátok: „Köszönjük, Uram!”

Figyellek benneteket!

Pár gondolattal szóljatok.

Most ne szólítgat...

Mindenki tudja, ki volt bent. Legyetek szívesek, vagy akkor ne szóljatok. Döntsétek el.

Csatai Lászlóné Juliska:

Uram, Jézusom, én figyeltem, hogy azt mondtad, hogy: „Most figyellek benneteket.”

És én nagyon boldog vagyok, hogy a lelkiismeretem szerint igyekszek. Megadod nekem a kegyelmet, hogy figyelhetek Máriára, és ahogy tudok, úgy segíthetek. És ezt a kegyelmet mindig kérem, hogy erősítsd bennem, mert mint földi ember, persze, elmúlik az idő, gyengébbek vagyunk, de ha Te segítesz, Uram, nincsen semmi baj, minden nagyon szépen megy itt a mai napunk is. És hogy mennyire csodálatos, hogy mennyire megerősítesz, amikor szükség van rá a mindennapokban is, de főleg a Mária mellett.

És nagyon boldog vagyok, hogy ezt tehetem, hogy megkértél rá, és hogy itt lehetek.

Köszönöm, Uram, Jézusom!

Lovák Istvánné Éva, Mária testvérhúga:

Én is nagyon szépen köszönöm, Uram, Jézusom, hogy itt lehetek, szolgálhatok. Remélem, megfelel a munkám, és továbbra is szeretnék minden örömmel és kitartással szolgálni Neked, Uram, elsőként, az után Máriánknak is, a Közösségnek. Segíts, hogy mindig úgy tudjam a feladatomat, a vállalásomat végezni, ahogyan Te várod, Uram.

Köszönöm.

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Uram, Jézusom, mikor hallottam, hogy figyelsz bennünket, az jutott először eszembe, hogy: „Te jó Ég, hát Isteni Második Személy bennünket figyel? Engem figyel, hogy vajon a szívemben milyen őszinteség, vagy hogyan tudom átadni úgy magam, ahogy a lelegején vállaltam, vagy vállaltuk a párommal együtt, hogy mindig itt vagyunk, és mindig segítünk.”

Hogy ez a segítség segítség volt-e, ezt úgy aggodalommal figyeltem néha, hogy vajon tudok-e úgy segíteni, ahogy elvárod tőlem, de úgy érzésben nyugodt voltam, és úgy érzem talán, hogy mindig csak hálát kell mondjak, hogy itt lehetek.

Köszönöm szépen, Uram, Jézusom!

Kiss Józsefné Márti:

Drága, Jó Jézusom! Hálás szívvel megköszönöm, hogy meggyógyultam, és újból szolgálhatok itt, ebben a csodálatos Közösségben, amit megismertem. Aranyosak a testvérek.

Köszönöm, Uram, a sok-sok imát meg mindent, amit értem tettek. És azt szeretném viszonzni azzal, hogy tudok segíteni, és segítséget nyújtani ezzel a munkámmal, ha megfelel.

Hálás szívvel köszönöm. És nagyon figyelek arra, hogy mindent úgy tegyek, ahogy a Jóságos Jézus dicsőségére és a testvérek lelki üdvére tegyem.

Köszönöm.

Markóné Verrasztó Irén:

Köszönöm, Uram, Jézusom, hogy segítőnek érezhetem magam. Ebben a bőjtben, mivel hogy ilyen hosszadalmas a... Tehát a bőjt mellé járult még egy első péntek, járul egy évforduló, és aztán megint egy első péntek, nagyon hosszadalmasnak tűnik. Igyekeztem helyt állni, bár azon meglepődtem, amikor először, illetve, amikor itt szóltál hozzánk az utolsó pénteken, hogy: „Figyellek benneteket.” Nem tudtam hirtelen, mire gondolni. Aztán eszembe jutott, hogy tisztességgel helyt kell állni abban, amiben meghívtál bennünket. Igyekeztem, amennyire lehetett.

Egy pénteken nem tudtam részt venni egyéb elfoglaltságom miatt, meg egy kicsit bekeveredtünk, ugye, át kellett szervezni többször, mivel tizenharmadika jött, tehát nehéz volt egyeztetni, hogy a szolgálatom megfelelő legyen, de igyekeztem helyt állni, amennyiben csak tudtam.

És kérem a segítségedet továbbra is, hogy erősítsél meg mindig ezekben a szolgálatokban, hiszen tudod, amikor megjövök, mindig az az első, hogy bemegyek a kápolnába, letérdelek, és ott kérem, Uram, a Te segítségedet, az erődöt, a fényedet, hogy szívem szeretetével és a tudásom legjavával tudjam a munkámat végezni, és a Szűzanya segítségét is kérem ilyenkor mindig.

Köszönöm szépen.

Lichtenberger Györgyné Juliska:

Imádott Jézusom! Én mindig Neked csak hálát adok. Hálát adok, hogy meggyógyítottál, negyven évesen rákos voltam. Akkor még nem volt se kemó, se sugár. És az ágyamhoz, a kórházi ágyamhoz, ugye, oda jött a Tajdi József plébános. Mintha Téged láttalak volna. És hálát adok Neked, mert akkor úgy éreztem, hogy itt az utolja. Mind a két gyermekemet férjhez adtam, rá egy hétre megbetegedtem, és azt mondtam: Most már elengedtelek benneteket.

De megköszönöm ezt a sok betegséget, a gyermekeimen is, hogy betegségekkel csiszolsz bennünket. És Te tudod, hogy még meddig bírok szolgálni. S akkor úgy érzed rajtam, hogy szükséged van rám, és tehetem a dolgomat. Akkor mindig kérlek, úgy indulok el hazulról is: „Jövök, Uram, de segíts nekem, hogy úgy tudjak énekelni és szolgálni, hogy kedved teljen bennem.”

Köszönöm szépen.

Valika:

Köszönöm, Uram, hogy itt lehetek. Én ezt nem tehernek tartom, én ezt örömmel. És én csak szeretetet kapok itt. És ezt igazán én nagyon nagy hálával teszem, tehát bármit, énnekem nem kell köszönet, semmi nem kell, nekem a Te szeretet, az bőven elég, s a testvéreknek a szeretete, tehát én olyan boldog vagyok itt, hogy én azt el nem tudom mondani. Tehát a szeretet, szeretet, szeretet.

Köszönöm, Uram!

És nem teher, amit csinálok.

Köszönöm.

Pankart Antalné Zsóka:

Uram, Jézusom! Köszönöm, hogy újra Hozzád szólhatok, mert nem gondoltam, hogy ilyen hosszan el lehet mondani a hálánkat vagy a kérésünket, amikor az előbb kint voltam. Most úgy érzem, hogy ezen az áldott helyen meg kell köszönnöm azt a csodát, amit a fiammal, a gyermekemmel tettél. Én is nagyon sok ajándékot kaptam: műtétem volt, meggyógyultam.

Ki gyógyított meg?

Az Úr Jézus.

Biztosan hiszem.

És azt szerettem volna elmondani most, utólag, a köszönettel, hogy a fiam kamionos, és ő három éve szívinfarktust kapott a kamionban. És csak annyit tudott tenni...

Kérdezem én, hogy nem az Úr Jézus volt ott vele, hogy rábukott a kormányra, és azt mondta, hogy: „Most segítsetek, mert nem tudok tovább menni, és most itt meghalok.”

És meggyógyult, olyan értelemben, hogy amikor engem értesítettek, kihez fordultam?

Az Úr Jézushoz, mert biztos tudtam azt, hogy segíteni fog, mert könnyek között kértem. És kimentek érte, bevitték a kórházba, meggyógyult, ma is vezeti a kamiont, és amikor elment – kell neki járni ilyen ellenőrzésre –, s elment a doktor úrhoz, s akkor mondta neki, hogy: „Hát szedem ezt a gyógyszert, doktor úr...” Mert azt mondta, hogy: „Amíg élsz, ezt szedni kell!”

Főorvos, idősebb is, tehát letegezte.

És akkor azt mondta, hogy: „Az igaz, de akkor nem tudok vezetni, mert akkor elalszok, és elbóbiskolok.”

Azt mondta neki a főorvos úr, hogy: „Tudja, mit, fiatalember? Igyon három-négy kávét, és akkor majd fölébred.”

Na, most így lehet dolgozni, így lehet akkor? Hát, most csak azt szeretném mondani, hogy az Úr Jézusnak a mindennapi imámban megköszönöm, mert Ő gyógyította meg, és nem az orvos, aki azt mondja, hogy igyon három-négy kávét, és akkor majd nem lesz semmi baj, majd nem alszik el.

Na, így képzelte a doktor úr.

Én minden nap, nekem van mit megköszönni, és könnyek között köszönöm, hogy a fiamat akkor, ebben a nagy bajban csak az Úr Jézus gyógyította meg. És most is azt mondom, hogy nem bántom az orvosokat, egészségieket, de biztos, hogy nem az orvosok gyógyították meg, hanem az Úr Jézus meghallgatta az imámat, s azt a sok könnyeimet.

Én is beteg voltam, én is voltam műtéten, engem is műtöttek, biztos, hogy az Úr Jézus gyógyított meg, és nem az orvosok. Én most is azt mondom, mert azok legyintenek egyet, és akkor jól van, menjen, majd lesz, ami lesz.

Uram, Jézusom, most itt, ezen az áldott helyen, csak ezért jöttem vissza, hogy megköszönjem azt a sok meghallgatást és a segítséget, hogy bármikor kértem, és mindig meggyógyítottál.

Dicsőség érte Neked!

Varga Jánosné Zsuzsa:

Drága, Jó Jézusom! Én szeretném megköszönni Neked, hogy az életem útján olyan helyekre sodortál munkában, amik itt a segítő testvérek mellett mint egy kíséret, segítő, tudok nekik segíteni, akár az éneklésben, akár a virágzásban, akár a takarításban. Amikor mondtad, hogy figyelsz bennünket, én igazándiból nem értettem, csak most, amikor behívtál bennünket, és azt mondtad, hogy: „Mondtam, hogy figyelj benneteket.” Most már tudom. Tehát az, hogy én esetleg egy gyertyát hozok, vagy az, hogy nekem eszembe jut, hogy a virágot meg kell locsolni, hogy fogom magam, és szó nélkül teszem a dolgomat, és ezzel segíték a többi segítő testvérnek, hogy esetleg őket felmentem ezek a munka alól.

Én nagyon szépen megköszönöm, és hálát adok, hogy itt lehetek, hogy segíthetek, és segítő, kíséret lehetek a többiek mellett.

Köszönöm szépen.

Gugán Istvánné Erzsike:

Uram, Jézusom, én is hálás vagyok, és köszönöm, hogy felkértél a szombati segítségnyújtásra, amit a régebbi időkben önként tettem. És ezért hálás vagyok. És láttam, hogy a Máriának nagyon nagy szüksége van az én segítségemre.

És köszönöm.

Gora Mátyásné Etuska:

Drága Jézusom! Szívem szeretetével imádom a Legszentebb, Drága Szívedet, mert mindig segítesz nekem. Én úgy kelek föl, hogy mindig megkérdem, hogy mi lesz a feladat. És meghallgatsz.

És én nagyon boldog vagyok, hogy irányítasz, mert a koromnál fogva nem mindig tudom úgy rendesen beosztani a gondolataimat s a kérésemet.

De én nagyon szeretek segíteni, nagyon szeretek Sükösdre jönni, és én szeretek belebújni a munkába. Mindig a Marikámtól, megvárom, megkérdem, hogy: „Nem vagyok terhedre? Valamit szeretnék neked segíteni, amit megengedsz.”

Hát, sokszor talán szegény nem meri mondani, hogy mit, de mondom, bátran mondjad, mert én most nagyon benne vagyok az erőben meg az energiában, és akkor én most itt akarok maradni, és segítek, amit akarsz, mondd, kicsim, mit akarsz, hogy csináljak.

És Aranyos, Drága Jézusom, Te mindig segítesz nekem! Nem hagysz magamra, soha. Mindig érzem, hogy mellettem vagy, és mindig megköszönöm, mikor bemegyek imádkozni, leülök a padra, és olyan melegség, olyan szeretet árad rám, hogy szinte úgy érzem, hogy lebegek, pedig ülök a padon. És ezt

nagyon-nagyon szeretném megköszönni. És én mindig jó kedvvel csinálom, de igaz, hogy mindig könyörgök Hozzád: „El ne hagyj, Uram, Jézusom! Itt vagy, legyél mellettem, vagy a Te Drága Édesanyád.”

És Uram, igaz, hogy a korom már talán magas, de még mindig azt szeretném, hogy mindenben részesüljek. Már osztom, szorzom, mikor a Golgota-sátor csinálása, mikor takarítunk, mikor ültetjük a virágokat, hogyan készüljek föl, minden edény készen legyen.

Drága, Jó Uram, ez mind a Te kegyelmed, ez nem az enyém.

De én nagy szeretettel csinálom, nagyon. Csak ne hagyj magamra, mindig legyél velem!

És én nagyon szépen megköszönöm.

Dicsőség Neked, Drága Jézusom!

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, szóltak. De ma olyan testvér is volt jelen, akit most Én e bűnbánat-időben nem hívtam már a segítők közül, hisz ők visszamondták a segítségüket.

Emlékeztek?

Többen is a jelenlévők közül:

Ühüm. Ühüm.

Jézus Krisztus Urunk:

Hát akkor?

Ma már ti nem a segítők közé tartoztok, hisz azt mondtátok Mária kiválasztott testvérnek:

– Én elmondtam az Úr Jézusnak, elmondom neked: jönni jövök, de megmaradok testvérnek. Örülök, hogy eddig segítőt lehettem, de az Úr Jézus biztos látja, tudja, érzi, hogy tovább ez nekem nem megy.

Én megköszönöm azon testvéreim számára, akik sok-sok éven keresztül boldogan, örömmel hordozták azt a szót a felkérésemben, hogy segítők vagytok. De elfogadtam azt is, amivel először Felém fordultatok, az után kiválasztott Mária testvérhez, hogy ti most már a szolgálatban, úgy érzitek, nem tudjátok úgy teljesíteni, nem olyan az erőtök, a jelenlétetek.

„De itt maradok, nem hagylak el.”

Hidd el, testvérem, ezzel erősítetted meg Máriát, amikor azt mondottad számára: „Ha nem is vagyok segítőt, de itt vagyok, nem hagylak el.”

Ez neki sokat segített a kegyelem szeretetében, mert bátran, többször és többször láttad, mikor jött be, hozzád ért, köszöntött, mert nem akarja elfelejteni, hogy itt maradtál, mellette maradtál.

Továbbra is, azoktól a testvérektől, akik akkor nem voltak behívva, nem jöttek be – ez a bűnbánat második Golgotáján volt, hisz az első Golgotáján a bástyákat hívtam, a másodikon pedig hívtam a segítőt. És akik akkor ott voltak,

és részeseivé váltak ennek a kegyelmi ajándékának, mert mind arra tért ki, hogy azt mondtam: Igen, figyelek.

De Én ezt csak egyszer mondtam el nektek, nem ennyiszor, ahányszor ti most elmondtátok!

De megerősítettek kegyelmemmel?

Mit mondtam?

Fogjátok össze kezeiteket, éreztétek fényem sugarát.

Ezt senki nem mondja, mintha nem is történt volna meg.

Ez, úgy látszik, nem volt fontos attól, mint az, hogy figyelek. Úgy látszik, a „figyelem” szó, az nagyobb nyomot hagyott a szívetekben, mint az a kegyelmem, amikor azt mondtam: Fogjátok össze kezeiteket, fogadjátok fényem sugarának áldását, hogy átöleljen, megerősítsen, és felmelegítsen.

Ugye, most milyen ismerős már az elmondás?

Csak itt nem jutott senkinek eszébe, amelyben részesültetek.

De többször fordul ilyen elő, de Én, Jézus Krisztus Uratok csak mosolygok rajta, mert, ahogy mondtam: Néha van, hogy nem arra gondolunk, amit, Te, Uram, Jézusom, vársz tőlünk. De mi boldogok vagyunk, hogy így lehetünk jelen, és hálát és köszönetet mondhatunk.

Hisz sokszor és sokszor erre tértetek ki a mai napban. De a hála és a köszönet jelenlétében ma, most megint visszamegyünk a kezdetekhez egy kicsit, hogy ne feledkezzünk el, mi volt a kezdetekben, ugye, amikor készülődtetek, például, mondjuk csak a szeretetünnepet ezen a szegényes kis helyen. Mert eddig voltatok akkor. És ebben a kis helyben kerestétek, hogy: „Hova, milyen karácsonyfát tegyünk?”

Én, Jézus Krisztus Uratok azt mondtam: Nem kellene ide karácsonyfák, fények. Ez maradjon meg az egyszerűségében. Majd eljön az idő, amikor lesz helyetek, amikor tudtok a szeretet ünnepére ti is fát készíteni. Ez az egyszerűség a szeretet kegyelmében, elég csak néhány ágakkal tükrözni számotokra a kegyelmi ajándékot, érezni azt, amikor felkészültetek a szeretet örömnepére, és éreztétek a gyermekek ajándékát, amikor elmondták számotokra, vagyis inkább úgy mondom: átadták számotokra a pásztorjátékot, hogy ti is részeseivé válhassatok ennek a kegyelemnek és ennek a szeretetnek.

Akkor sokan és sokan jöttetek, hogy részeseivé váljatok, hogy megkaphassátok mindazt, amit ezek a gyermekek, felkészülve, örömmel és szeretettel adtak át nektek. És így volt teljes a szeretetünnep számotokra a pár ággal, e jelenlétével. Hisz akkor többen és többen azt mondtátok: „Hát, miért? Most azért, mert mi csak egy ilyen szegény sátorban vagyunk, akkor nekünk csak így kell ünnepelni?”

Emlékezzetek, mit mondt nektek, mikor elkészült ez a hely, a szeretetünnep előtt nem sokkal? Hogy mondta *Koros szolgátok*²¹ számotokra?

– Íme, nézzétek a brüsszeli csipkéket!

Emlékeztetek?

---

²¹ ti. Molnár Gyula diakónus

Többen is a jelenlévők közül:

Igen. Igen.

Jézus Krisztus Urunk:

És akkor ti kicsit elszomorodtatok, mert azt hittétek, hogy kimondottan a megalázásában adja. Egy kicsit volt benne, de ezt akarta számotokra tükrözni, csak nem jól fejezte ki magát, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok, mikor Betlehemnek pusztájában földre szállva a szeretetben, még brüsszeli csipkék sem voltak jelen!

Jelen volt a jászol szalmával, pár állattal, később már többen jöttek, majdan jöttek a pásztorok a bárányokkal.

Tehát így van jelen számotokra a szeretetünnep ezen a helyen, ahol akkor sokáig örömmel, énekelve maradtatok, éreztétek, sokszor nem törődtek, hogy: „Már régen elmúlt az éjféli, már másnapban vagyunk. Még maradunk, nehogy valamiből kimaradjunk. Hisz, ha még nincs jelenés – így mondtátok –, várunk, várunk. Talán elmegyünk. Talán mennünk kell. Itt hagyjuk ezt a helyet.”

Volt, hogy nem értetek ki az utcai kapuhoz, úgy kocogtatok újra vissza, mikor azt hallottátok, egyik testvéretek azt mondta: „Ne menjetek! Jelenés lesz. Mari eldőlt!”

Úgy kocogtatok vissza, már nem is törődtek, hogy hány óra van, nehogy valamiből kimaradjatok, ne éreztétek azt a kegyelmet, s azt a szeretetet, azt a tanítást, amelyet akkor átadtam számotokra a jelenben.

De a szeretet ünnepéhez még, mivel most ezen a helyen vagyunk, amiről beszéltem, most énekeljük el ezt az éneket, amelyen az van, hogy „*Betlehemnek pusztájában*”.²²

Igen, a szeretet ünnepére így készültünk énekkel, imával, nyitott szívvel, hogy részesülhessünk a kegyelemben.

Mária:

Majdan, mivel mondtuk ezen a helyen, így vártuk e szegényes helyben: „Mi örülünk, hogy nekünk ez a hely jelen van.” Hisz nem felejtjük el soha, hol voltunk jelen, és honnan mentünk át az új helyre, amely egy kicsit, ahogy némely testvér szokta mondani: civilizáltabb ettől a helytől.

Jézus Krisztus Urunk:

De viszont, mikor átmentetek oda, itt elég sok mindent itt hagytatok. Nem vittétek át magatokkal azt a kiemelkedő szeretetet, amely itt volt jelen; nem vittétek át magatokkal azt a nyitottságot, amit itt megkaptatok; nem vittétek át magatokkal azt, hogy néha lehet egymással egy pár szót beszélni, vagy éppen a felajánlás, ahogy Mária testvér, mikor Én, Jézus Krisztus Uratok felkészítettem, hogy megtörténjék, hisz megkérdezi tőletek, hogy kinek milyen kérése, fohásza, felajánlása, hálája van, vagy éppen, amit meg szeretne osztani a jelen lévő

---

²² Jézus Urunk kérésére a jelenlévők elénekelik az éneket.

testvérekkel. Amíg ez nem volt jelen számotokra, addig csak arra mentetek, hogy: „Imádkozzunk egyre gyorsabban és gyorsabban, elköszönünk, és elmegyünk.”

Ezen a helyen pedig örömmel, szeretettel, énekelve, néha, ahogy ti szoktátok mondani a saját szavatokkal, viccesen jelentetek meg, hisz emlékezzetek, voltak itt már olyan események ezen a helyen, mikor kiválasztott testvér foglalt helyet, mellette jelen van a *Sáfár testvér*²³, és jelen van az a testvér, akit *Barinak*²⁴ neveztetek el. És egyszer kiválasztott testvér azt veszi észre, hogy a testvér mélyen van jelen. És sok az új testvér, akik csak így, nem mernek szinte már oda nézni is, mert mellette hangok is jelentek meg. Mária testvér így szól a *Sáfár testvérnek*:

– Bökd már meg!

– Én nem!

Ekkor Mária testvér így csinál: háta mögött átnyúlt, s megbökte.

– Itt vagyok!

Mindjárt felébredt, és jelentette, hogy itt van.

De hogy addig itt volt-e, vagy csak a teste, arról nem beszélt.

Érezte a kegyelem jelenlétét és szeretetét.

S akkor mertetek örülni, mertetek mosolyogni, mertetek jól érezni magatokat, és mikor innen átmentetek a kis templomba, ezeket mind-mind, majdnem, itt hagytátok. Valahogy erre, úgy éreztétek, hogy nincs már szükségetek, hogy átvigyétek magatokkal.

Pedig hányszor és hányszor megadtam számotokra, hogy ha örömben és szeretetben vagy, akkor, ha fájdalom is jelenik meg rajtad és benned, nem tükröződik ki ide, az arcodra, hanem érzed a szeretetet, érzed az örömet, érzed a kegyelmet, és akkor tudtok egymásra örömmel és szeretettel nézni, és mosolyogni, átölelni, ha kell; érezni, hogy: „Igen, mert bennünk a szeretet van jelen.”

Erről már máskor is szólottam felétek, hozzátok, és mikor ezeket így elmondom, akkor egy kicsit jelen van, de nem sokáig. Utána megint már elfelejtitek, hogy ez valójában megadatott számotokra. Hisz akkor szinte, mondhatom azt, mint egy bensőséges kapcsolat alakult ki rajtatok és bennetek. Tudtatok egymás felé fordulni, egymás felé mosolyogva nézni, és amikor, emlékezzetek, ugye, a kezdetekben, hogy mindenki megtanulja az imát, és mindenki tudjon szívből és szeretettel imádkozni. Akkoriban még így ment kiválasztott Mária testvér köztetek, és így néha rátette kezét a testvérré. Emlékezzetek. Most lehet, hogy pont nem arra a testvérré teszi Mária, a kiválasztott a kezét, csak azért, hogy ő is érezze. Így ment oda, és azt mondta neki:

– Drága testvérem! Ma neked szükséged van, hogy az első titkot a tizedben te imádkozd elő a jelen lévő testvéreknek. És add át mindazt, ami benned rejlik a felajánló kegyelemben.

És mikor ezek így megtörténtek, és így (...), és azt mondotta:

– Te pedig mondd el a második tized titkát, imádkozd elő. Érezd fényem sugarának szeretetét.

---

²³ ti. Kádár György bátyatestvér

²⁴ ti. Kiss József bátyatestvér

Ugye, emlékeztek, mikor így ment Mária?

De volt olyan testvér is, aki szinte megijedt ettől: „Nekem kell imádkozni?! Azt sem tudom, hogy is kell imádkozni. Én ott félni fogok.”

Elveszi a könyvet, azt se kérdezi meg, hogy kié ez a könyv: „Meg kell tanulnom, mert nem tudom, mi a titok. El fogom felejteni, mire oda érek.”

Most már boldogan vállalnátok, ha újra ugyanígy lenne. Örülnétek, hogy ha Mária ismét így menne felétek és hozzátok, és kiválasztana benneteket a tized imára?

Többen is a jelenlévők közül:

Örülénk, Uram.

Jézus Krisztus Urunk:

Mert akkor mindig azt mondtátok, emlékeztetek, mikor befejeztétek az estét, és aki az előimádkozó részben letérdelt, és elmondta az első tized titkáig a részt, és utána folytatólagosan ti is imádkoztatok a jelenlévőkben, akkor mindig elmondták azok a testvérek, akiket Mária, így, körbejárva, kiválasztott: „Köszönöm, Uram! Nekem olyan nagy problémám van, azt sem tudtam, hogyan és miképpen helyezzem el. Úgy gondoltam, itt csak megülök, magamban elmondom, és mikor most kiválasztott lettem, könnyeimmel oda helyeztem. Éreztem a Te melegségedet, a Te fényed szeretetét és kegyelmét.”

És akkor az ima után is sokszor megbeszéltétek egymás között, hogy kinek milyen problémája van. Bátran fel mertetek állni, vagy térni ide, és elmondani a testvéretek felé, ha volt problémátok, ha volt kérésetek a fohászban a felajánlás részében, hogy meghallgatásra találjon. És akkor örömmel és szeretettel voltatok jelen, és ezt a szeretetet szeretném látni rajtatok, bennetek a templomban is, mikor jelen vagytok az engesztelés-napjaitokon.

Mert, emlékeztek, sokszor és sokszor szinte Én, Jézus Krisztus Uratok adtam számotokra egy olyant, ami miatt tudtatok nevetni, szinte felhőtlen nevetés volt. Emlékeztetek, mikor Mária testvérnek, aki bent van jelen, az abból tudja, hogy miről van szó, amikor a testvérnek, ti, beültök, azt mondjátok a Golgota után: „Hát, ez megint nagyon kemény volt. Ez szörnyű volt.”

Nem illetem minden jelző szót, amit mondtok, és örültök, hogy: „Túl vagyunk. Eggyel kevesebb. – Úgy-e, így mondtátok? – Mert ez ma lement.”

Most e bűnbánat-időben annyira nem volt jelen, de voltak olyan bűnbánat-idők, voltak olyan golgotai napok, mikor a Mária testvér ott, felkészülve, ugye, ti: „Majd jön a tanítás.” De e helyett nem a tanítás jött – a felhőtlen nevetés. Megadtam Mária testvérnek egy nevetést, egy képet, ami által ti is vele együtt neveltetek, de azt se tudtátok, hogy miért. Azt mondtátok: „Hát, ha ő nevet, akkor nevetünk mink is.”

De Mária testvér sokszor olyankor képet kapott, ami valamikor történt, és ezt azért adtam, hogy lássátok, hogy a szenvedés után is jelen lehet az öröm a

felhőtlen nevetésben. Hisz emlékezzetek, akkori pásztor testvéretek²⁵ először nem értette, de később már megértette, és sokszor várta, hátha lesz: „Nem megyek még, hátha lesz.”

De a nevetés nem mindig jelent azért meg, csak néha-néha megadtam számotokra.

Most, ha visszatérünk a kezdetekhez, amikor nem ez az időjárás volt számotokra, hisz mikor Mária testvéremet elkezdtem tanítani, emlékeztek, mit mondtam számotokra?

Lassan két évszak lesz: a télben jelen lesz a nyár, a nyárban jelen lesz szinte a tél. Amit most néha, mondhattok, szinte meg lehet tapasztalni, mert néha azt mondjátok, hogy: „Hogy lehet ilyen idő? Egyik nap ilyen idő van, másik nap olyan idő.”

Ti mondjátok pont ezt, akiket felkészítettem, és mégis nem értitek a jelentőségét a kegyelem szeretetében.

S akkoriban, ahogy mondtam, a kezdetekben, ugye, mikor még elkezdtétek az év elején a Golgotákat, majd, ha korábban kezdődött a bűnbánat-idő, mint a jelenben, amin most túl vagytok, hanem jóval előbb, és hidegek voltak. *Sáfár testvért* kapta meg Mária testvér abban a részében, hogy a másik bátyatestvér is nagyon fázott. Kibújít a csizmájából, hogy melegítse a talpát. Azt mondja:

– Úgy fázok.

Erre *Sáfár testvér* így szól a többi testvérnek, így:

– Azt hiszi, hogy a százezer forintos csizmában nem fázik a láb? Abban is úgy fázik, mint a tízezer forintosban.

És ahogy ezt ő előadta, Mária testvérnek ezt a képet megadtam. Oly nevetésben tört ki, hogy ti is nevettek vele együtt. De most tudjátok meg, hogy miért nevetett, és lehet nevetni most is.

Hogy voltak ilyen megnyilvánulások. Van ilyen, hogy Én, Jézus Krisztus Uratok próbállak benneteket felvidítani, hogy ne csak a fájdalom, ne csak a bánat, ne csak a szomorúság sírjon le az arcotokról, hanem merjetez örülni, éreztétek a szeretet fényét, a melegség ragyogását, hisz most a hajnal fényében ezt adtam számotokra.

És mi volt benne az idén az új? Megfigyeltétek? Emlékeztek? Pedig csak pár napja történt.

Mi volt számotokra az új?

Egy testvér:

Fölmentünk a kereszthez.

Jézus Krisztus Urunk:

Az nem új. Az, hogy pár évig nem volt, az még nem azt jelenti, hogy új.

Itt, ezen a helyen kaptátok.

---

²⁵ ti. Keindl Antal atya

Lovák Istvánné Éva:

Hát, itt énekeltük végig a „*Te deum*”-ot. Végig nemigen szoktuk.

Jézus Krisztus Urunk:

Na, akkor Én elmondom számotokra. Megint nem voltatok teljesen jelen.

Mikor megtörtént a tanítás, mikor összefogtatók kezeiteket, Én, Jézus Krisztus Uratok, tudjátok, megadom még egyszer, hátha most jobban figyeltek.

Kérlek, fogjátok láncba kezeiteket, nyissátok meg szíveteket.

Most, mivel már azt az imát, amelyre tanítottam tanítványaimat, elmondátok, így most csak az Édesanya köszöntését, mert akkor mind a két imát elmondátok. Most az Édesanya köszöntésével kezdjük.

Jelen lévő testvérek:

Üdvöz légy, Mária, kegyelemmel teljes! Az Úr van Teveled. Áldott vagy Te az asszonyok között, és áldott a Te Méhednek Gyümölcse, Jézus.

Asszonyunk, Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk, bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

Jézus Krisztus Urunk:

Áradjon reátok e hajnal fényének tündöklő ragyogása, amely a Szív Sebéből árad most felétek, hogy töltse be szíveteket, lelketeket, hogy működhessen rajtatok és bennetek, és ebből merítsetek erőt, amikor úgy érzitek, hogy jelen van a fájdalom, jelen van a bánat és a szomorúság. De ha szeretnél ebből kilépni, érezni a kegyelem működését, akkor e hajnal tanítása, e hajnal kegyelmének áldása áradjon reátok, töltse be szíveteket, lelketeket, és ebből merítsetek erőt a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy a Szentlélek kegyelme, amely a Szív-seb-ből elindult most felétek és hozzátok, hogy megtapasztalhassátok fényem melegségét, sugarát, amely átölel, amely simogat.

Na, most már emlékeztek?

És mit mondtatok utána?

„Oly meleg volt lent, ahogy letérdeltünk!”

De most már a mai napra megint olyan volt, mint aki tovaszállt. Pedig, ahogy mondtam, ugye, pár nappal ezelőtt történt.

Akkor, mikor szomorú vagy és bánatos vagy, és Én, Jézus Krisztus Urad felkészítelek téged, téged, téged és minden testvéremet, hogy ebből merítsetek erőt, ha problémáitok vannak, ha fájdalom ül szívedre, arcodra, ha nehézség elevenedik meg rajtatok és bennetek, ha úgy érzed: „Elfáradtam, és nem bírom saját keresztem súlyát, de hívlak, jöjj hozzám, segíts, és erősíts meg.”

Ugye, milyen könnyű, ha rá tudsz emlékezni mindarra és mindahhoz, amelynek részeseivé lettetek a felismerés jelenlétének kegyelmében?

Mert a Szív-seb fényének sugarát ma adtam számotokra először, a hajnal fényében – ma az ünnepben visszatértünk reája. De ez erősítsen benneteket, hisz hogy mondta a kiválasztott testvéretek a keresztnél, ha már azt mondta testvér, hogy kimentünk a kereszthez?

– Köszönjük, Uram, hogy értünk is vállaltad e szenvedést és e kereszthalált, mert e kereszthalállal váltottál meg minket.

Tehát hinni kell e segítő kegyelemben, ami eljön felétek, hozzátok és számotokra. És akkor megtapasztalhattátok a segítségnyújtást a mindennapi élet szeretetének jelenlétében.

Most ismét visszamegyünk a kezdethez egy kicsit, amikor Én, Jézus Krisztus Uratok megtanítottam kiválasztott Mária testvér számára, hogy mi az igazi fájdalom és szenvedés. Eljött számotokra a második esztendő, s eljött számotokra a bűnbánat-idő, amikor még nem tudtátok, hogy valójában ez mit rejt, és mit fog nyújtani ez a bűnbánat-idő felétek. Ti arra készültetek, hogy: „Elmondjuk mink is a »Keresztutat«²⁶ imával, énekkel, végigjárva, ha belefér, még egy „Rózsafüzér”, és akkor köszönjük, hogy a bűnbánat-idő kezdetét megkezdhettük.”

De Én, Jézus Krisztus Uratok eljöttem közétek kiválasztott Mária testvér által, és megtapasztalhattátok a fájdalmat, a szenvedést, hogy valójában (...) számotokra. És akkor értettétek meg, hogy „valójában ez a szenvedés és ez a fájdalom mire akar minket rávezetni”, hisz jelen volt számotokra hat hét. A hat hétben mindig valamit adtam kiválasztott Mária testvér számára, a felkészítésének megerősítésében. És ti ennek részesei lehettetek. Sirattátok, mert azt mondtátok: „Nehéz látni ezt a szenvedést.”

Most visszatérünk egy kicsit a jelenbe. Most néhány testvéremtől kérem egy mondatban, aki jelen volt ekkor a felkészítésében, és jelen van most, a jelenben, hogy tud-e különbséget tenni a felkészítés és a mostani Golgota között?

Kérlek, aki úgy érzi, hogy megtapasztalta, akkor mondja el.

Senki nem meri?

Sipos Józsefné Loncika:

Drága Jézusom, nem lehet a kettőt összehasonlítani. Akkor még tudatlanok is voltunk ebben az egészben. El se tudtuk képzelni, hogy milyen lesz ennek a folytatása. Rendkívülien szenvedtünk akkor is. Szentül meg voltunk győződve, hogy talán... Mikor nem volt pulzus, megmérte az Erzsébet doktornő: „Jaj, biztos meghal a Marika!”

Kétségbe estünk.

Annyira, annyira, szóval... Nem volt bennünk még az a bizalom, ami most van. És fokozatosan, ahogy tanított téged az Úr Jézus a kezdetektől, ugyanúgy vezetett rá a szenvedésre. S a mostani szenvedés már olyan határtalanul nagy, hogy én is sokszor azt mondom, hogy már nem bírja a szívem elviselni, mert nagyon-nagyon nehéz. Sok rakódik ránk. És olyan jól esik, amikor a Máriát fölhívhatom telefonon, és megkérdezhetem tőle:

– Édes Marikám, hogy vagy?

És mondja, hogy...

Hát már hangján is érzem, hogy nagyon-nagyon nehéz neki.

---

²⁶ ti. a „Keresztúti ájtatosságot”

És ezért nagyon fontos, drága testvéreim, hogy aki teheti, igenis, legyen itt vele, amíg lesznek nekünk péntekeink, ilyen, hogy itt lehetünk, mert azt mondta az Úr Jézus: Addig adjatok hálát, amíg a Mária járja a Golgotát, mert utána biztos, hogy valami következni fog.

Én hálát adok a Jó Istennek, hogy rengeteget itt lehettem mellette, és fölmérhettem azt a határtalan sok szenvedést, amit megtapasztaltunk. Otthon még külön-külön megnéztük, míg a drága férjem²⁷ élt, és azt mondtuk: „Hát, ezt már nem fokozhatja a Jó Isten.” És itt van, most már csúcson vagyunk.

Köszönöm, Imádott Istenem, mert engem is Te tanítottál meg, hogy a szenvedést úgy kell elfogadni, hogy ez csak arra jó, mint a drágakövet, amikor csiszolják, csak közelebb kerültem Hozzád a szenvedésem által.

Köszönöm, Imádott Istenem!

Jézus Krisztus Urunk:

Van-e még testvér, aki szeretne szólni a megtapasztalásáról?

Kádár Györgyné Anna, Íródeák:

Igen, Uram, Jézusom, még én szeretném mondani, hogy (...) valóban itt kezdtük együtt, időben, és még elmondanám, hogy összehasonlíthatatlan a kettő. A fájdalom, az abban az időben, visszamenve az időre, az is nekünk ugyanolyan, nagyon-nagyon fájdalmas volt, mert, ahogy a Loncika mondta, hogy nem tudtuk elképzelni, hogy mi lesz, vagy lesz-e egyáltalán ilyen hosszú, de a mostani időszakban, akár az ostorcsapást nézzük, akár az eleséseket, hát a harmadik elesés, főleg, vagy már most az utóbb, az első elesés is olyan nagyon nehéz volt, hogy itt lehet, hogy több évnyi fájdalmat kéne összeadni az elsőhöz mérten, a mostanit, hogy annyira könnyebbnek tűnt az előző, és most meg ez nagyon-nagyon nehéz.

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Már a hat hét felkészítésében, valóban, akkor annak voltatok tanúi, hogy felkészítsem kiválasztott testvéremet, és majdan meghívjam erre az útra. És a meghívás, az a hatodik péntek után meg is történt, hisz jelen voltatok akkor is többen, amikor hallottátok, hogy meghívtam kiválasztott Mária testvért, hogy amit hat héten keresztül adtam a fájdalom, szenvedés felismerésének elfogadásában, ezt a hetedik pénteken, együtt az egészet, elfogadja-e, vállalja-e. És ezt ekkor a pap testvéreimért, a pásztoraimért kértem.

Sokan és sokan meglepődtek, hogy: „Miért kell a pásztorokért vállalni?”

Most, a jelenben, azt mondom: Már sokan megértették a vállalásnak a mondanivalóját. Hisz, ha erről szeretne valaki szólni. De szólhatnak a zarándoktestvérek, akik szinte hétről hétre itt vagytok, ti is megtapasztaljátok, ti is szólhattok, mikor hívom ide a testvéreket, hogy most már, ugye, megértettétek,

---

²⁷ ti. Sipos József bátyatestvér, aki sok-sok éven át készítette a videofelvételeket a jelenésekről

hogy miért volt elsőként a pásztorokért a felkérés, a fájdalom szenvedésének elfogadása.

Kíván-e szólni valaki a testvérek közül?

Sipos Józsefné Loncika:

MerjeteK szólni, drágáim, merjeteK szólni.

Egy zárándoktestvér:

Kecskeméten nemzetközi (...) lelkész jött össze, a baptista testvéreket hívták meg, és negyvenkét lelkész bűnbánattal egymás között. Épültek, tanultak, Jézus Krisztus előtt bűnt vallottak. És olyan csodálatos volt hallani.

És köszönjük, Marika, hogy Jézus Krisztus tényleg cselekvő.

Köszönjük neked ezt az áldozatot, és ezt a felkérést Jézus Krisztusnak is. És köszönjük azokat a lelkészeket, akik meghallották a hívást, és mertek lépni, és összejönni, és bizony, a lelkészünk nagyon nagy szeretettel és csodálattal mondta el, hogy hány lelkésznek, reformátusoknak, mindenféle lelkésznek van a szívében meg nem bánt bűnök, családi problémák, akiknek nincs, kihez menjenek, nincs, kihez jöjjenek. És a bűnt magukba zárták, mert volt egy hívás, nem volt számukra egy összehívás. És nekünk nagyon nagy csodánk volt, hallgatóknak is, meg hívóknak ezt hallani. Engem is megérintett, hogy bizony, lelkészeknek is megnyílik a szívük, és mernek lépni. És köszönjük ezt, Drága Jézus, hogy megszólítottad, és továbbra lépnek, és szeretetben, a hívőkkel is megosztották ezt, hogy nekik is kellett lépni ebben a szeretetben, és abban, hogy bűnvallást tegyenek.

Köszönjük, Jézus és Mária!

Jézus Krisztus Urunk:

Igen, a vállalásban ez is jelen van. De az is jelen van, amikor megtapasztaljátok a felületességet, és a felületességben még nagyobb a szenvedés, hisz sokan és sokan azt mondottátok a megtapasztalásotok részében, csak most nem mertek beszélni róla, nem mertek megjeleni, hogy. „Igen, nem véletlen kell a fájdalom, szenvedés Golgotájában ismételten már másodszor elfogadni kiválasztott Mária testvérnek a szenvedést.”

Mert vannak olyan pásztorok, akiket, ugye, emlékeztek, mikor így mutattam számotokra: megadtam, hogy jelen van a háromszög, és közte így meg... Fölül vannak az igazak, középuTT azok, akik a rangjukban vannak jelen, és alul azok, akik azt mondták: „Hát, mi soha nem leszünk munkanélküliek.”

És, ha figyelitek az elosztást, hogy hol mennyien lehetnek. Most Én csak ezt egy kicsi példa jelképében adtam számotokra, de ezt el kell fogadni a jelen országra, el kell fogadni Európára, el kell fogadni a világra. Érezni, hogy: „Igen, a pásztorokért valóban szenvedni kell, és sokat imádkozni, hogy megnyíljon a szívük az érintéshez és a felismeréshez a küldetés követésük részében.” Mert amíg ez nincs jelen, addig csak azok a pásztorok, akik azt mondják: „Nem leszek

munkanélküli. Hát, megtartom, ha kell, minden nap vagy minden másnap azt a szentmisét, és a többi óráim szabadok.”

Nem ül le a testvérekkel, talán, egy imára, nem térdel le egy szentség-imádásra, van úgy, még a szentséget sem teszi ki, elég, ha a sekrestyés megnyitja, és ott van az Édes Jézus, ahogy mondani szoktátok, és majd a hívek imádkoznak.

Hogyan induljon el a változás, ha sok pásztorom nem tesz semmit azért, hogy a változás elinduljon? Hisz a nyáját ő fogadta el, hogy terelgesse és vezesse Jó Jézus Krisztus Ura felé, a Mennyei Atyához.

Mert nehogy ő is úgy járjon, mint régebben már mondtam számotokra, hogy jelen a pásztor magabiztosságával, ő megy elöl, és mondja a nyájnak, hogy kövesse őt. És ahogy így halad, egyszer úgy veszi észre, mintha talán nem követné őt senki, és hátra néz, és azt látja: „Már nincs jelen a nyájam. Saját nyájam elhagyott.” Mert nem érezte a kegyelmet a működésben, nem érezte, hogy neki nem magabiztosságában elöl kell mennie, hanem neki a saját nyáját össze kell tartani, fogni, és cselekedni, és őrizni, megtartani, hogy ismerjék. Mert Én, Jézus Krisztus Uratok hogy mondtam ezt a tanítást?

Én elöl megyek be az Én juhaimhoz vagy bárányaimhoz – mindegy, melyiket mondjátok –, mert Én ismerem őket, és ők is ismernek Engem, és hallgatni fognak szavamra, és hogyha Én elindulok, és hívom őket, ők Velem együtt jönnek.

A pásztoroknak is ilyenekké kellene válni. Öröm és boldogság, ahol jelen van érintésem elfogadása, és megengedik, hogy működjön rajta és benne, és utána e szerint cselekszik.

De, ahogy mutattam számotokra, ugye, kevés az a pásztor, aki az érintés részében működik. Sok az: „Hát, ha kineveznek, és rangom van, hát, akkor én vagyok, aki a többieknek szólhatok.”

Alul pedig azok foglalják el helyüket, akik csak kimondottan munkahelynek veszik, és csak a szerint cselekszenek. De ha ti a beszélgetésben esetleg azt mernétek neki mondani, hogy: „Atyám, magának a pásztorsága egy napban nemcsak arról az egy órai szentmiséről tartozna. Én nyolc vagy tíz órát dolgozom. Önben hol van ez a nyolc vagy ez a tíz órai munka, ha már munkáról beszélünk?”

Kivéve a hét első napja, amikor esetleg kettő, nagyon ritka, hogy három órát vesz nekik igénybe, akinek több helye van, vagy éppen több szentmisét szolgáltat. De aki mindig csak egyet ad, sőt, van, mikor nem is ad, mert kihagy napokat, akkor tőle, ha te beszélgetnél, és mernél, megsértődne rád, vagy lehet, hogy szó szerint kizavarna. Pedig el kellene gondolkozni: „Ha már pásztor lettem, megkaptam a meghívást, akkor a meghívásomban, a küldetésemben, Uram, Téged szolgáljalak. Általad kaptam meg a nyáját, akinek pásztor lettem, és vigyázok a nyájamra. Ha az az egy elmegy, és a kilencvenkilenc itt marad, itt hagyom a kilencvenkilencet, és elmegyek, megkeresem azt az egyet, mert arra az egyre is szükség van. És majdan így ölembe veszem, szívemhez szorítom, és így viszem vissza a kilencvenkilenchez.”

És ezt mostanában nemigen tapasztaljátok meg.

Ezért fontos a szenvedés, a felajánló ima és a Szentlélek kegyelmének kérése, hogy legyen jelen, áradjon reánk, áradjon pásztorainkra, töltsé be szívüket, lelküket, és engedjék, hogy működjön rajtuk és bennük, és ez a Szentlélek mutassa meg számukra, hogy valójában milyen pásztorrá kellene válniuk a meghívásban, a küldetésükben és a követésük részében. Hisz Mária testvér a kezdetekben a felkérést így kapta meg, hogy a pásztorokért vállalja.

Szomorúság ült az ő szívébe és az ő lelkébe. Nem tudta, mitévő legyen, hogyan cselekedjen. Benne is a földi ember lebegett, hogy:

– Uram, mi lesz velem? Ezt mind egyszerre kell elfogadnom? Olyan nehéz volt egyenként, és most azt mondod, egyszerre fogadjam el?

Lepörgött egy pillanatra az élet pár megelevenedése:

– Mi lesz, ha beteg leszek? Mi lesz, ha rosszul leszek? – hisz arra gondolt, mielőtt még a meghívást megkapta, akkor többször és többször a betegség és a rosszullet jelent meg rajta és benne.

Mi lesz a gyermekeivel?

Mindent számadásba vett. Majdan segítséget várt a testvérektől.

Ugye, emlékeztek, *Koros szolgálta* volt akkor veletek, itt ülve, mit mondott felétek?

– Hát, a szenvedésre minden embernek szüksége van!

Ez volt a bátorító szó.

Majdan ti, testvérek, akik itt vagytok. Szóljon elsőként *Sáfár testvér*²⁸, hogy ő hogy élte meg, mikor Mária testvér feléje fordult, vagy hogyan szólt a kettős bástyatestvér, mikor tőle is megkérdezte.

Kádár György bástyatestvér:

Nagyon nehéz volt, mert tulajdonképpen nem tudtuk, hogy mit kell vállalni, és most csúnyán mondom, csak hümmögni tudtunk, nem tudtuk. S mondtuk, hogy itt leszünk vele, amennyit csak tudunk, de konkrétat nem tudtunk mondani.

Köszönöm szépen.

Jézus Krisztus Urunk:

Kettes számú bástya?

Vida István bástyatestvér:

Itt vagyok, Uram.

Hát, a *Sáfár testvért* csak meg tudom erősíteni abban, hogy igazából nem tudtuk azt, hogy hogy tudunk mi ebben segíteni, de megpróbáltunk mindent megtenni azért, hogy mindent megtegyünk, amit megtehetünk itt.

Jézus Krisztus Urunk:

És hogyan indítottátok útjára? A többiek is mondták veletek együtt: „Itt vagyunk, és imádkozunk.”

---

²⁸ ti. Kádár György bástyatestvér

Kádár György bátyatestvér:

Igen.

Vida István bátyatestvér:

Igen. Hogy: „Itt vagyunk, és imádkozunk azért, hogy könnyebb legyen.”

Jézus Krisztus Urunk:

Mindegy, hogy mit mondasz, hogy vállalod, vagy nem vállalod. Ez a te saját döntésed. Úgy-e, emlékeztek?

Vida István bátyatestvér:

S mi vállaltuk azt, hogy segítünk abban, amiben tudunk.

Jézus Krisztus Urunk:

Kiválasztott testvér úgy érezte, egyedül maradt. Nagyon várta a segítséget, de a segítség teljesen nem jött meg számára, hisz a család is csak azt mondogatta neki:

– Mi lesz, ha beteg leszel? Mi lesz veled? Miért nem örülsz annak, hogy most jól vagy? – ez volt a válasz. – Mi lesz a gyerekeiddel?

Mária:

Meg kell hozni a döntést, és nem tudom, mitévő legyek.
Majd jövök ki, és ahogy itt jelen vagytok...

Jézus Krisztus Urunk:

Ugye, sírva jött ki Mária, és így szólt hozzátok:

– Lehet, hogy ma látom az Úr Jézust utoljára. Nem érzem magamat erősek, nem merem elfogadni. Szégyellem, de nem merem elfogadni.²⁹

Hisz a segítség által ő is így tudott mérlegelni, és úgy érezte, nem érzi magát olyan erősnek, hogy elinduljon ezen az úton. Félt, remegett, sírt, és nem tudta, hogyan és miképpen fogja ezt elmondani.

Könnyeivel, félelmével megjelent e helyen, s úgy gondolta, tán nem is meri felemelni fejét, mert szégyelli magát.

Megjelent Előtte, és ekkor:

– Uram, Jézusom, félek, nem érzem magam erősnek.

És ez után megjelenik számára – az ő szavait használva – az Úr Jézus, és ő még nagyobb sírásban tör ki:

Mária:

Hisz nem a Szép Jézust látom – a Kereszten Fügő Jézus van jelen, aki reám tekint, és nem szól semmit, csak szenved.³⁰

---

²⁹ Mária sírva beszél.

³⁰ Mária keservesen sír, sírva beszél.

És ez után nem az jött ki ajkamon, amire felkészültem, hanem azt mondtam:
– Igen, Uram, Jézusom, elvállalom a meghívást az útra, csak légy velem.³¹

Jézus Krisztus Urunk:

És e szavak után, mint aki megkönnyebbült, már elhagyja a sírás.

Mária:

És ismét a Szép Jézust látom, aki mosolyog felém, és így szól:

– Felkészítelek az útra.

Elmondtam a gyónó imát, és megerősített, megáldoztatott, és ihattam a kehelyből.

S ekkor rám szólt, hogy ki ne köpjem, nyeljem le, és erősít. Hisz én a borra vártam, és a meleg, sós Vért kaptam, amely megerősített, és fölkészített az útra.

Mikor visszatértem³², a testvérek kérdezték tőlem, hogy mi történt, hisz valahol érezték, hogy elvállaltam, de nem voltak teljesen biztosak benne. És ekkor elmondottam számukra, hogy

– Nem is kellett szólnia az Úr Jézusnak felém, de nem azt mondtam, amire felkészülve ide jöttem. Igen, elvállaltam, és holnap három órákor lesz a Keresztút a fájdalom, szenvedés átélésében.

Akkor többeken láttam, hogy meglepődve és elcsodálkozva vannak jelen, de úgy mentetek el, hogy: „Holnap itt vagyunk, és kíséerünk.”

És eljött a másnap délutánja. Felkészülve az útra, és akkor csak azt láttam, mintha halottas ház lett volna itten: mindenki feketében, és sírt. S nem tudtam, miért sírnak, de nem is volt időm megkérdezni, csak egy meglepetés részében jött felém el, hogy feketében, és sírnak.

Jézus Krisztus Urunk:

És így jelent meg számotokra az első keresztúti átélés a golgotai meghívásában, amelynek most a jelenben ti is részesei vagytok a mindennapokban. Hisz ez a Golgota valóban mást adott, és nem is volt annyira hosszú, mert még két órát sem telt, bő másfél órába belefért minden, csak (...) azt hittétek, hogy Mária testvér befejezi földi pályáját, és elmegy Jézussal. Hisz mikor láttátok, hogy azonnal nem tért vissza, hiába próbáltátok fölrázni, pulzusát, vérnyomását nézni: „Semmi nincs.”

Ilyenkor azt mondja az orvos, hogy beállt a halál.

Csak akkor lepődtek meg, mikor újra szólásra nyitotta ajkát, és szólott felétek és hozzátok.

És ez a fájdalom, szenvedés a golgotai meghívásában majdan mindig emelkedett: majdan jött az ifjú testvérekért, majdan jött a családokért, majdan jött az országért, és végül az egész világért. És mikor már egész eddig eljutottatok, akkor

---

³¹ Mária lassan megnyugszik, már nem sír.

³² ti. a kiválasztotti kegyelmi állapotból

már azon kezdtetek el gondolkodni, hogy akkor milyen nehéz lesz, hogy ha a világért kell vállalnia a fájdalom, szenvedés Golgotáját.

Fontos, hogy ezen elgondolkozni a mai jelenben is, hogy akkor is szükség volt a fájdalomra, a szenvedés átélésére, mint ahogy most, a jelenben. Hisz a jelen szeretetében szintén jelen vannak a problémák, jelen vannak a fájdalmak és a nehézségek, és ez által lehet érezni, hogy a golgotai fájdalom, szenvedés egyre nehezebb és nehezebb. Valóban, néha azt mondjátok saját szavaitokkal, hogy: „Hova lehet ezt még fokozni?”

Bízatok Jó Jézus Krisztus Uratokban. Én ismerem kiválasztott testvéreimet, és tudom, látom, mennyit adhatok a fájdalomból és a szenvedésből reája. Felétek csak annyi a hívás, hogy ha érzitek szívetekben, lelketekben, akkor jöjjetek, és váljatok a testvéri felebaráttal együtt és eggyé.

Most a zarándoktestvérekből ilyen testvért kérek, aki talán most, e jelenben, e bűnbánat szakaszának időszakában érezte különlegesen a meghívást, annak ellenére, hogy talán úgy döntött, hogy „nem fogok megjelenni”, és mégis úgy érezte, el kell jönnie, mert: „Szinte nem bírtam otthon maradni, mert valami annyira hívott, és a hívásnak engedelmeskedtem.”

Ebben várom most testvéreimet. Jöhetnek ketten vagy hárman a megtapasztalásukban, hogy átadjátok a felebarátaikat felé.

Egy zarándoktestvér:

Köszönöm szépen, Uram, hogy szólhatok. Tudtam, tudtam, hogy szólnom kell.

Nagypéntek volt, én hat órára készültem a szentmisére. Hívtam a nagynénemet délelőtt, nem vette föl a telefont. Egész héten nagyon-nagyon sok munkám volt, mondtam, hogy nem tudok jönni, nem jövök, esetleg a szentmisére fogok ide érni, és utána igyekszem haza.

Nekiálltam a munkának, fölfordítottam a lakást, s egyszer csak eszembe jutott, hogy három óra, nekem jönnöm kell! Jönnöm kell azonnal, be kell ülnöm az autóba, és jönnöm kell! És nem tudtam, hogy miért, mert, ugye, nem voltam évekként ezelőtt itt, egyetlen egyszer voltam első pénteken a huszonöt év alatt.

És ide értem a szentmisére.

De én ezt a meghívást, ezt még soha nem éreztem. Alig vártam, hogy érezzem, hogy tényleg, hogy jönnöm kell ide. Tudtam, hogy szeretnék ide tartozni, hogy szeretném ezt érezni, hogy jönnöm kell. Mindig csak a tudatom hozott ide, hogy jönnék, de érezni, szívből, nem éreztem.

Köszönöm, hogy eszembe juttattad, és hogy eljöttem, és láttam.

Köszönöm, Uram!

Jézus Krisztus Urunk:

Mondtam, hogy két-három testvér is kijöhet. Hisz voltak többen, akik megtapasztalhatták, nemcsak most, a jelen bűnbánat időszakában, hanem talán egy másik év jelenlétében.

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm, Jézusom, hogy szívembe adtad ezt az érzést. Köszönöm, hogy hívtál.

Én régen voltam itt először, 2003-ban, és utána nagyon hézagosan. Még a testvérral találkozva jöttem el többször, mindig akkor, amikor a szívemben is éreztem, hogy az Úr Jézus hív.

Ez a péntek, ez nem hagyott nyugodni. Egyszerűen annyit éreztem csak, hogy az Úrral kell lennem, hogy itt kell lennem Marikával és az Úrral.

Nagyon sok gond és probléma van körülöttem, nehéz időt szakítani sok mindenre. De köszönöm, Uram, hogy hívsz, köszönöm, hogy itt lehetek. Köszönöm a testvéreket. És köszönöm ezt az egész gyönyörűséget, ami itt van, hogy élön, elevenen tapasztalhatlak meg Téged, ahogy velünk vagy, erősítesz, bátorítasz, felkészítesz, utat mutatsz, és vezetsz.

Dicsőség legyen Neked, Uram!

Áldott légy, Istenem!

Köszönöm szépen.

Egy zárandoktestvér:

Köszönöm, Jézusom, hogy szólhatok most a tanúságtételben.

A mai nap is úgy történt velem, hogy lemaradtam a buszról: „Na, most nem tudok eljönni. Akkor most mi lesz velem?” Olyan sivárnak éreztem otthon magam, minden. És Sükösdöt meg olyan ragyogásban gondoltam, hogy nem is akartam otthon maradni semmiképpen sem, csak gyünni akartam. És akkor a későbbi busszal sikerült eljönni. És örülök neki, hogy itt vagyok, mert nem tudtam volna otthon maradni.

És többször is, amikor a nagyböjt ideje alatt, hogy gyűjjek, éreztem a hívást mindig, hogy: „Igen, én jövök!” Akkor minden félretettem, a dolgaimat; a betegséget, azt nem mindig tudtam félretenni, de azért el tudtam jönni.

És örülök neki, hogy ide járok, Sükösdre, és sok erőt kapok, bátorságot, gyógyulást, segítséget – érzem, Jézusom. Szólhatok mindig Hozzá, és akkor segít, velem van.

Nagy félelem ért a betegségem idején, és akkor is szorítottam a Kezét, meg a Szűzanyának is, és úgy tudtam átvészelni azt a rosszullétet, amit átéltem.

És nagyon szeretem az Úr Jézust, és a Szűzanyát is, csak Nekik élek és szolgálok. És igyekszem a testvéreket is szeretni, hogy: Jézus szeret bennünket, mi is szeressük egymást. Igyekszem.

Köszönöm szépen ezt, hogy itt lehetek.

Jézus Krisztus Urunk:

(...)

Szólhat még a testvér, aki akar.

Paulenka Sándorné Marika:

Drága Jézusom! Én is voltam úgy a nagybőjtben, hogy én úgy éreztem, hogy én már el vagyok fáradva, én már meg is öregedtem, meg már fáj a térdem is, és talán én már nem is bírok már Sükösdre járni, mert már énnekem úgy elfáradok, amikor haza érek, hogy én talán már nem is jövök Sükösdre, mert már nem bírok. És akkor felhívtam az egyik barátnőmet, hogy ő jön-e. Hát, azt mondta, hogy ő is várta, hogy én hívja, hát, ő is úgy érezte, hogy nem is tudja, hogy jöjjön-e vagy ne, s végül mind a ketten úgy döntöttünk, hogy eljövünk.

Azt nagyon érzem a szívemben, hogy szükség van itt rám, mert Marikának is szüksége van rám, hogy itt legyek. Én, személy szerint, mondom, de a többi testvéremre is. És örülök, hogy végül csak úgy döntöttem, hogy eljöttem, és hogy itt lehettem Veled, Drága Jézusom, és Marikámmal is.

Ennyit szerettem volna elmondani.

Jézus Krisztus Urunk:

Ugye, a meghívás, az jelen van a szívben és a lélekben. De vannak olyan testvérek is, akik érzik a hívást, érzik, hogy itt kellene lennie, de mégsem lehet itt, mert más a feladatja, lehet, hogy azért, mert most beteg, lehet, hogy azért, mert jelen van a családja, lehet, hogy azért, mert ápol, vagy egészen más, ami miatt most távol kell lennie. S ilyenkor, mikor szóltok kiválasztott Mária testvér felé, hogy „most nem tudok itt lenni”, hogyan szokott benneteket bátorítani?

– Lélekben jöjj, és kísérlj el. Most neked talán ez a feladatod, neked most ezt kell megtenni. De amikor nem lesznek ilyen problémáid, és ismét eljössz, akkor érzed azt a kegyelmet, ami, ha ma jelen van, de ugyanúgy részesülhetsz te is ott, ahol jelenleg vagy, és foglalod a helyedet.

Hisz emlékezzetek, mikor van a felajánló, a kérés-fohász elhelyezésében, hányszor és hányszor hallottátok már kiválasztott Mária testvértől: elhelyezi azokat is, akik lélekben kísérlnek el, akik imával vagy szentmisével vannak jelen. Hisz tudjátok, sokan vannak így is veletek, akik mindig nem lehetnek itt köztetek, de az imával, a felajánlással minden nap mondják a szentolvasót, ha el tudnak menni a szentmisére, akkor ott is, és kérik az Úr Jézus szeretetének kegyelmét, hogy „betöltekezve, megerősödve ismételten itt lehessünk, érezhessük a kegyelmi ajándékát”.

És emlékezzetek, mikor Én, Jézus Krisztus Uratok köszöntelek a tanításban, hogy mondom felétek?

– Köszöntelek benneteket, testvéreim, akik meghallottátok hívásomat, és a hívásban engedelmeskedve eljöttetek, elzarándokoltatok. De köszöntöm mindazon testvéreimet, akik lélekben vannak jelen, imával, és így kísérték el a fájdalom, szenvedés Golgotájára.

Úgy-e, nem maradnak ki azok a testvérek sem, akik valamiért nem lehetnek itt. És néha lehet, hogy könnyeznek ez miatt, néha lehet, hogy úgy érzik, fájdalom ült az ő szívükre, mert: „Éreztem a hívást, de nem tudtam teljesíteni. És ezért, ugye, Uram, Jézusom, azért elfogadsz?”

Hát ezen testvéreimnek mondom, hogy ha majd kezetekbe veszitek a tanításokat, és olvassátok, akkor szembe találjátok magatokat e szavakkal, és akkor rádöbbenetek, hogy ti is köszöntve vagytok, akik talán nem lehettetek itt, de éreztétek a hívást.

Én, Jézus Krisztus Uratok mindig azt mondom: Megadom a hívást számotokra és felétek. És aki érzi a hívásomat, és szabaddá tudja tenni a napját, akkor biztos, hogy el fog tudni jönni, és részesülhet a kegyelemben. De ha valaki úgy van otthon, hogy nem tudja szabaddá tenni a napját, mert van más, ami miatt most távol kell lennie, és az esti imában és az esti órákban, hogy: „Én is lélekben most elkísérem kiválasztott testvéreimet imámmal, vagy éppen én is elmondom a »Keresztúti ájtatosság« átélését, és így gondolok e helyre”. Akkor legyen nyitott szívetek az áldás kegyelmére is, mert az is úgy árad reátok, hogy mindenki részesülhet belőle, e szeretet-kegyelemben.

Fontos ezen elgondolkodni, hogy a meghívásban is vannak megjelenések és különbségek, és ezekre, néha talán ti nem is értitek, mi a válasz. ahogy szoktam nektek mondani: Ne keressétek a miértet. A miértre nem biztos, hogy most kapod meg a választ, hanem lehet, hogy eltelik egy bizonyos időszak, és akkor szembeülsz a válasszal, és akkor öröm és boldogság övezi szívedet, lelkedet, hogy: „Köszönöm, Uram, megkaphattam a kegyelmet, az ajándékot és a szeretetet. Köszönöm, hogy testvéred lehetek, és Veled együtt haladhatok az igenemben ezen a meghívott úton. Én ismerlek Téged, és hallgatok szavadra.” Mint ahogy a bárányok vagy a juhok, akikhez a Mester, Én, Jézus Krisztus Uratok, elől, az ajtón megyek be – Én nem vagyok tolvaj, akinek hátulról kell bemenni –, mert Engem ismernek, és ha szólok hozzájuk, hallgatnak szavamra, és követnek.

És ez a tanítás legyen számotokra a mindennapokban, hogy érezd a kegyelem ajándékát, szeretetét és örömét a felismerésben és a küldetésedben, mert a küldetések csak így lehet teljes a mindennapokban.

Majdan a jelenben, e bűnbánat-időben, ugye, azt mondtátok, ahogy már azt elmondtam: „Hogyan lehet fokozni még e fájdalom, szenvedés Golgotáját?”

Emlékezték, hogy kiválasztott Mária testvér mit mondott számotokra, nemcsak Atyám házában, a templomban, hanem itt, ezen a helyen?

– E Golgotákat, amely március első péntekével egészen május első péntekéig fog lenni jelen, közte ugyan jelen lesz két örömnepünk, a Feltámadás és az évforduló, de ezt az időszakot mind felajánlom országunkért, a helyes döntésért, és különösképpen azért, hogy Európa, és Magyarország benne, amely a Kárpát-medence szíve, keresztényként megmaradhasson.

Ugye, mikor hallottátok ezt az első, márciusi, pénteki Golgotán, akkor még nem tudtátok, hogy ez a sorozat mivel fog benneteket, szinte, szembeállítani. Sokan és sokan azt kérdeztétek már Mária, kiválasztott testvértől: „Nem kaptál az Úr Jézustól semmit ezekről, amik most történtek?”

Hisz tudjátok ti is, mi mindent történt most. Erről mit mondott felétek kiválasztott Mária testvér?

– Nem kaptam. De emlékszek, hogy a kezdetekben némelyet láttam. Láttam a tüzet, amellyel már évekkal ezelőtt megvöltünk. Láttam a nagyobb tüzet, amely most jelen van, és amelynek részeseivé válhattunk a megtapasztalásában. És láttam, hogyan akarják a kereszténységet szinte, nem azt mondani, hogy tönkretenni, hanem, ha lehet, megsemmisíteni.

Ezeket még nagyon-nagyon korán, a kezdetekben kapta meg kiválasztott Mária testvéretek. A kezdetekből, emlékezzetek, testvéreim, amikor tanúi voltatok, mikor itt, ezen a helyen – hisz még akkor csak ez a helyetek volt – mit mondott Mária testvér?

– Uram, nem akarom nézni! Nem akarom látni!

Emlékezzetek, akik itt voltatok?

Sok-sok év után azért egy pár szót elmondott számotokra, hogy mit látott. Vannak most részek a jelenben, amivel szembetalálja magát, megkönnyezi. És minden leperog előtte.

– Uram, már ezt láttam, és most megint végig kell nézni? Inkább nem nézem. És az elmúlt imaestéteken mit mondott?

– De még nincs minden jelen, amit láttam. Van, miért vállalnom a szenvedést. Van, miért fokozzam számotokra a szenvedést.

Nektek pedig még van, miért imádkoznotok, felajánlanotok. Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok csak azt mondom nektek: Aki azt mondja, hogy az Én testvérem, aki azt mondja, hogy „engesztelő vagyok, aki összeteszem kezemet, és imádkozom”, aki hisz az Édesanyában, aki várja az Édesanya szeretetét és kegyelmét, segítségnyújtását és közbenjárását, azoknak helyes döntéseket kell hozni, mert nem véletlen, hogy kiválasztott Mária testvéretek e hosszú időszakot, amit mondtam nektek – a március első péntek hónapjától egészen májusig – erre ajánlja fel. Hisz, ahogy mondotta:

– Még minden nincs jelen, amit láttam.

De van, amit ki lehet váltani az ima erejével. Tehát a mostani megjelenések a jelenben: vannak, ami teljesen úgy van jelen, ahogy láthatta kiválasztott testvéretek a kezdetekben, de van, amiből csak egy része maradt meg, a többit az imával kiváltották. És még mindig van, miért szívből, szeretettel és őszintén imádkozni. Szükségetek van az egységre, szükségetek van az egyé válásra, szükségetek van a szeretetre és a békére, mert ha a békével és a szeretettel vagytok jelen a mindennapokban, akkor éreznetek kell, hogy mi a helyes döntés a választásban a meghívásotok révén, hogy megmaradjon Európa, a Kárpát-medence a kereszténységben. Hisz ma többen mondtátok el: „Hálát adok, Uram, hogy itt lehetek.”; „Hálát adok, Uram, hogy meghallgattál felajánló imáimban.”; „Hálát adok, hogy megsegítettél.”

És Én e hálákat elfogadva most kéréssel fordulok felétek, hogy hű testvéreim maradjatok, és nyissátok meg szíveteket a felajánló imában, és kérjétek számotokra a helyes döntést a kereszténységért.

Hisz emlékezzetek, kiválasztott Mária testvér által már megadtam számotokra:

Jelen van a Kárpát-medence. A Kárpát-medence szíve Magyarország, amelyet már az Én Öt Szent Sebemre szétdarabolták. De akkor sem tudták teljesen tönkretenni, amely azon a napon Jézus Szíve ünnepe volt még jelenlétében. És Édesanyám országa. Hisz fel lett ajánlva az Édesanyámnak az ország. Ezért Ő a ti Királynőtök – nem királynétok: Királynőtök! –, akihez tartoztok, akinek gyermekei vagytok, alattvalói vagytok. És tudjatok az Édesanyának és ennek a Királynőnek szeretetet, örömet és békét árasztani, és ha úgy érzitek, hogy kevesek vagytok a mindennapi imában, akkor kérjétek az Édesanyát, kérjétek Jó Jézus Krisztus Uratokat, hogy legyen jelen, és imádkozzanak veletek együtt, hogy erős legyen a ti imátok a kegyelem szeretetében, a felismerésében és az elfogadásában. Mert fontos, hogy érezzétek, hogy mi minden vár reátok a mindennapokban e kegyelem által. Hisz Jó Jézus Krisztus Uratok így szólott felétek most, e jelenben. Mert most kell, hogy igazi testvéreim legyetek, most hallgassatok szavamra, és kövessetek, és most cselekedjétek helyesen a döntésben. Mert az ima ereje több mindent megváltoztathat.

Tudom, hogy sokan azt mondjátok és gondoljátok, hogy: „Nem jó ez így, ahogy most vagyunk.”

És akik így gondolkodnak, azoknak Én, Jézus Krisztus uratok felteszem most a kérdést. Nem kell rá válaszolni, mert nem is válaszolnál, ezt előre elmondom. De önmagadnak válaszoljál!

Ha te jobbat tudsz, akkor cselekedj. Ha úgy látod, hogy nincs jobb, akkor segíts ebben, hogy most jó legyen a döntés.

És ahogy mondtam már a bűnbánat-időben is, felkészítve Mária testvéremet: A szeretet örömeinek békéje és kegyelme vihet benneteket előre. És ezt a szót, amit most hallotok, ezt hallottátok már a bűnbánat-időben is, és hallottátok évekkel ezelőtt is, amikor már azt mondtam: Nem a harag, a gyűlölet és az indulatok vezérelnek benneteket. Ez nem jót mutat, és nem jót fog kihozni. Hisz nem háborúra készülünk kaszával, kapával, kardokkal, dorongokkal, hanem megpróbáljuk, a mi fegyverünk legyen a „Rózsafüzérünk” az imában, és összetenni kezeinket, és kérni: „Uram, Jézusom, Szűzanyám, Magyarország Királynője, jöjj segítségünkre! Légy velünk! Fogadd el szívből jövő, őszinte imáinkat. És az ima elfogadásával esdekeld ki, ó, Királynő, a Te országodnak, a Te népednek, a Te gyermekeidnek és alattvalóidnak, hogy egy kicsit más legyen a megjelenés a mindennapokban, amelyben jelen vagyunk és élünk.”

Fontos, hogy ezeken elgondolkozzunk, mert csak így részesülhetünk a szeretet kegyelmével, hogy „működhessen rajtunk és bennünk, és megmutathassa számunkra mindazt, ami által testvéred vagyunk, Uram, és az Édesanya gyermekei, hisz Neki adtál bennünket a Kereszt tövével”.

Ez az Édesanya elfogadott, és azóta óvja, védi és segíti az Ő gyermekeit, és hogy ha kell, közbenjár érettük a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Fontos, hogy ezeken elgondolkozzatok, mert sokan és sokan, lehet, hogy most is mást vártatok, és nem azt, amiről most szólottam felétek. De ha ma nyitott a szíved, és befogadod ezeket a kegyelmi tanítás-szavakat, amelyeket ma adtam

számotokra e örömnepben, és ha most nem is érted teljesen, hogy mi a mondanivalója, majd az ima erejével megkapod a felvilágosítást a megtapasztalásodhoz, és akkor majd felismered, hogy mi a mondanivalója e mai jelenlétnek e kegyelem szeretetében.

Hisz Én, Jézus Krisztus Uratok többször és többször mondtam el már számotokra, hogy jóslásba nem bocsájtkozok. Mert sokan várjátok, hogy előre és előre megmondja, hogy valójában mi történik.

Mennyivel lesz az jobb?

Semmivel.

Nem tudsz rá felkészülni, mert nem biztos, hogy tudod, hogy pont most, most, ebben a percben, vagy lehet, hogy két nap múlva történik.

Ezért mondom, hogy az ima ereje legyen veletek, bennetek, és ezt adjátok ki önmagatokból a felajánló kegyelemhez. És akkor érzed a szeretetet, amely átölel, fénynek sugara, amely felmelegít, megerősít, és megmutatja, hogyan tovább a mindennapokban.

Hisz emlékezzetek, mit mondtott számotokra, nemcsak a mai jelen lévő pásztor testvéretek, a szentbeszédében, hanem a feltámadt öröm hajnalában is azt mondtotta a pásztor: „Az ifjúság a jövő nemzedéke, vagyis a jövő emberei.”

Én, Jézus Krisztus Uratok mit mondtottam még a kezdetekben, mikor azt mondtottam kiválasztott Mária testvéremnek, hogy: Vállald a fájdalom, szenvedés Golgotáját az ifjúságért, a megtérésért, a felismerésért, a követésért és a küldetésért, mert ők a jövő nemzedékei. És ezért kell hinni és bízni, hogy mi, akik azt mondjuk, szülők és nagyszülők vagyunk, hogy valójában hogyan vagyunk jelen a gyermek és az unoka mellett, mit nyújtok át neki, mit fogad el, és hogyan érzi magában a szeretet kegyelmét, hogyan akar haladni ezen a meghívott úton a mindennapokban, és hogyan akar változni?

Mert, ugye, most visszatérünk megint egy kicsit, nem a kezdet, csak egy pár gondolattal előrébb, amikor voltatok azon a zárandokúton, amelyre Én hívtam el kiválasztott testvéremet, és ti pedig, a segítők, a bátyák páran elkísértétek. Hisz tudjátok, lényegében ezen az úton, most, ahogy magatokat körbenézitek, ugye, az tükröződik bennetek, hogy a bátyák családjaikkal, a segítők, és csak egy pár testvér, aki elkísért, de majdnem mind azok, akik jelen vannak, akik ma is vagy az elmúlt években tanúságot tettek. Eljöttetek erre az útra, és itt csak ezt az egyet szeretném kiemelni, mikor elvittek benneteket, akik azt mondjátok, hogy „milyen egyszerűek vagyunk, és milyen kis pénzzel tudtunk eljönni erre az útra”. Némely testvér, ahogy ő mondtotta, „ha van koporsópénzem, akkor én ezt most ide költöm el, és elmegyek erre az útra”, amely Jézus nyomában a Szentföldön volt.

És minden elkészített volt a felkészítésben, kiválasztott Mária testvér és a pásztor testvérrel³³ együtt. De mégis, a vezetőök, elvittek egy olyan helyre, amelyre nagyon nem vágyakoztatok, mert hova vitt is el benneteket?

A gyémántcsiszolóhoz.

---

³³ ti. Keindl Antal atya

Mindenki azt mondta: „Ha ez hallotta volna, hogy mi milyen pénzzel jöttünk el erre az útra, akkor minket nem vinne ilyen helyre.”

De ezt Én adtam meg számára, hogy elvigyen.

És mikor bementetek, először csak olyan köveket láttatok, amelynek se fénye, se színe, ahogy a föld mélyéből kiemelték.

Ugye, emlékeztek?

Majdan, utána azt láttatok, hogyan vágják szét őket. Mikor már ezen is túl voltatok, akkor már oda kerültetek, akik szinte nagyítókkal elkezdik csiszolgatni, alakítgatni, fényezni, hogy tündököljön. Majd így, a munkálatok végével, már egészen bekerültetek a teljesen kész gyémántokhoz.

És mikor jelen lettetek a boltban, sokan nem is néztetek szét, csak igyekeztek kifelé. Volt, aki azt mondotta, kiválasztott Mária testvérem is: „Hát mit néztek? Úgy sincs pénzem soha megvenni. Inkább kimegyek.”

De Én, Jézus Krisztus Uratok nem is azért vezettelek be, hogy ti most ezt megvegyétek.

Emlékezzetek, utána jött a tanítás számotokra, és mikor azt mondtam: Ugye, végigmentetek. Ti is ilyenek voltatok a föld porában, mikor kiemeltelek benneteket. És aki hagyta magát, hogy ugyanúgy, mint ezt a követ, ahogy láttatok először, szétvágják, elkezdtek csiszolgatni körbe, jobbról, balról, előre-hátra, fölle, tehát mehetünk a műveleteken. Én, Jézus Krisztus Uratok is így csiszoltalak benneteket. És most már boldogok vagytok, hogy megcsiszoltalak. Most már érzitek talán: „Ha nem is annyira ragyogok, mint az a gyémánt ott a boltban, de ha csak kicsit hasonlítok hozzája, az már nekem öröm és boldogság a kegyelem szeretetében.”

Tehát ez a tanítás is először meghozta számotokra a megtapasztalást. Hisz sokszor hallottátok már Máriától, amikor szól felétek, hogy:

– Uram, Jézusunk megtalált az út porában. Láttá, hogy mi ott megcsillantunk. Lehet, hogy nem úgy csillogtunk, de az Ő szeme észrevette. Kiemelt, mert szüksége volt reánk. És meghívott az útra, megcsiszolt, felkészített, és utána mi már boldogan vállaltuk a meghívást, tudtunk igent mondani, és követtük Őt, és kövessük a jelenben is, a mindennapokban.

De itt elmondja kiválasztott testvér felétek azt is, hogy:

– Ha bánatos vagy, hogy ha szomorú vagy, hogy ha nehéz az életed, ha jelen van a betegséged, ha nem tudod, hogyan tovább, ha úgy érzed, te is leroskadsz a saját kereszted súlya alatt, soha nem késő önmagadba nézni először, és az után bátran fordulni Jó Jézus Krisztus Urad felé, megnyitni Felé szívedet, elhelyezni fohászaidat, felajánlásodat, kérésedet, majdan imáidat, és várni, hogy kinyújtsa feléd kezét, hogy megkapaszkodhassál, majdan felállhassál.

És leveszem válladról a kereszted súlyát, és figyellek, mikor erősödsz meg, mikor vagy már ismét önmagad, és mikor adhatom vissza ismételten saját keresztedet a meghívásod küldetésében.

Hisz a mi életünk is a mindennapokban ezekről is szólnak, hogy fontos, hogy észrevegyük, figyeljük és kövessük a tanításnak mondanivalóját a kegyelem

szeretetében. Hisz volt már, amikor elmondottam számotokra szintén, pár évvel ezelőtt is, vagy még korábban a felkészítésben kiválasztott Mária testvér által, amikor szólott hozzátok, hogy:

– Ne mondd azt, hogy: „Hiába imádkozom.” Ne mondd azt, hogy: „Engem senki sem szeret.” Ne mondd azt, hogy: „Nem tekint reám senki, és nem jön segítségemre.”

Mert Én, Jézus Krisztus Urad, ha Felém fordulsz, Én meghallgatlak. Lehet, hogy te most még mindjárt nem érzed, de majd idővel megérezed a segítségemet.

És ezt így próbáltam nektek elmondani, hogy:

Én, Jézus Krisztus Uratok jelen vagyok a sivatagban, egy testvéremmel haladok. A testvérem így szól:

– Uram, nem bírok már menni. Elfáradtam. Úgy érzem, összeroskadok.

És ahogy így haladnak a homok sivatagában, a testvér elszomorodott, hogy a Mester meghallgatta, de nem szólt neki semmit. Majdan már nem is lépett, mert bírt tovább. És ahogy így van, és figyel a homok sivatagját, már csak azt veszi észre, hogy egy lábnyomot lát. Még jobban elszomorodott.

És ahogy így haladnak, és ismét felemeli tekintetét, ekkor így szól neki a Mester:

– Ne szomorkodj. Íme, nézd, annyira szeretlek, hogy Karjaimba vettelek, Szívemhez zártalak, és már valóban csak egy lábnyomot látsz, amely az Enyém. A te lábnyomod már nincs jelen, mert Én viszlek tovább a sivatag homokjában, hogy el ne vesszél, mert szükség van reád.

Hát, mi is így gondoljuk el saját életünket, hogy nekünk is nehéz lehet a mindennapjaink, és talán, ha nem is a sivatagban megyünk, de egyre nehezebb, úgy érezzük, hogy botladozunk, elfáradtunk, nem bírjuk, hogyan tovább, akkor jusson eszedbe: „Igen, Uram, talán engem is Magadhoz ölelsz, és már ketten haladunk, és csak a Te lábnyomod látszik, mert én nem lépkedek, mert elfáradtam.”

Fontos, hogy ezeken elgondolkozzunk, az ilyen apróságokon, mert ez is segítséget tud nyújtani számokra és számotokra a mindennapokban a kegyelem ajándékával.

Fontos, hogy érezd, hogy a megemlékezésben mi mindent adtam és nyújtottam számotokra e kegyelem által. Lehet, hogy ma, azt mondjátok, nem volt olyan vidám, mint másik esztendőben; lehet, hogy azt mondjátok, „most talán nem olyan sokat neveltünk”, de mellette érezhetitek a szeretetemet, mellette érezhetitek a kegyelmet, mellette érezhetitek, hogy a tanításom erőt ad számotokra a mindennapokban, a mindennapokhoz, hogy ez által haladjunk, hű testvérként, az igenünkben a meghívott úton a kegyelem szeretetével. És akkor valóban érzed, hogyan vagy jelen Jó Jézus Krisztus Urad mellett a mindennapokban, hogyan válsz hű testvérként, és hogyan akarod elfogadni a mindennapjaidat e szeretetben és e kegyelemben.

És mivel már az előbb részesültetek kegyelmi áldásomból e jelenléttel, így most csak e örömnépben egy öröme nékkel haladunk tovább, hisz mivel pár napja részesültetek e Feltámadás örömhajnal kegyelmében, ma megerősítettem

számotokra ezt az ajándékot, ennek reményében most szívetek nyitottságának szeretetével és örömeivel köszöntitek. Igaz, hogy most nem a hajnalban vagytok, de lehet szívetek örömeivel elénekelni a Szentséges Szívnek e örömeiket, hogy: „*Örvendetes napunk támadt*”, hisz evvel szóltam felétek a kérésemben a hajnalban is.³⁴

Most az öröm valóban jelen volt szívetekben. Érződött az éneken keresztül, hogy most éreztétek, hogy a mai ajándék kegyelme hogyan elevenedett meg rajtatok és bennetek, szinte az ének is most olyan volt, mint az ima, mintha csak egy száj énekelte volna felfele, felfele, hogy szálljon, mint az illat, a magasban. És akkor a kegyelem el tud jönni felétek és hozzátok, el tudja hozni számotokra mindazt, amire vágyakoztok, és amire szükségetek van a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Ennek jelenlétében most Én, Jézus Krisztus Uratok befejező áldásomat árasztom reátok, hogy töltse el szíveteket, lelketeket, erősítsen meg benneteket e fénylő szeretet a kegyelmében, hogy ez által megmaradhassatok testvéreimnek, és ha halljátok hívásomat, kövessetek, hisz ismertek, Én is ismerlek benneteket, és együtt tudunk haladni e meghívásban a küldetés részében, a mindennapokban.

Így kiválasztott Mária testvérem által áldásomat árasztom reátok.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek.

A Szentlélek kegyelme töltse be minden nyitott szívű testvéreimet, fényének, melegségének sugara ölelje át, melegítse fel, és ez által haladjon a meghívott úton a mindennapokban, a mindennapokhoz.

Jelen lévő testvérek:

Dicsőség Neked, Istenünk.

//: Glória szálljon a Mennybe fel,
Jöjjön a Földre a béke
És az emberi szívbe a jóakarát.
Ámen. Ámen. ://

---

³⁴ Jézus Urunk kérésére a jelen lévő testvérek elénekelik a kért éneket („*Hozsanna*”, 90. ének).